

ஸ்ரீ ஹரி :

பூஜ்யஸ்ரீ முரளீதா ஸ்வாமிகளின்

மதுரமுரளி

தெய்வீக மாதப் பத்திரிகை

ஹிந்தி ப்ரசார ஸபாவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் “பக்த விஜயம்” ப்ரவசனம்.

வேணு : 7

பிப்ரவரி 2002

காணம் : 7

மதுரமுரளி

Registered as Newspaper in India

Registrar of Newspapers for India Regd. No. TN / CPMG / 156 / 2001
R. No. 62828 / 95 Licensed to Post without prepayment WPP No. 52

வேணு : 7

பிப்ரவரி 2002

காணம் : 7

பஞ்ச பாண்டவர்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முன்னே உண்மையைச் சொல்ல
நெல்லிக்கனி தானாகவே மரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது.

Published by V. Sankaran on behalf of Guruji Sri Muralidhara Swamigal Mission, 24, Netaji Nagar, Jafferkhanpet, Chennai - 600 083. © : 4895875 and Printed by Mrs. Sri. Kalaivani of Sri Maruthy Laser Printers, 200 (173), Peters Road, Chennai - 600 014. © : 8522656 / 8524256 Editor : S. Sridhar. Visit us at www.madhuramurali.org

ஸ்ரீ ஹரி:

பூஜ்யபூஷ் முரளீதர ஸ்வாமிகளின்
மதுரமுரளி
(தெய்வீக மாதப் பத்திரிகை)

வேணு : 7

பிப்ரவரி 2002

கானம் : 7

விஷய ஸ்தங்கை

	பக்கம்
1. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கீர்த்தனம்	2
2. மதுரமான மஹனீயர் - 75	3
3. பக்தர்களின் கேள்விகளுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பதில்கள்	7
4. வேத கதைகள் - 56	9
5. வேதத்தில் ஸந்யாஸாப்ரம தர்மவிசாரம்	11
6. எந்தரோ மஹானுபாவு - 46	15
7. ஸனாதனப் புதிர் - பகுதி - 10	19
8. விதுரந்தி	21
9. உவமைக்கோர் கம்பநாட்டாழ்வான் - 3	23
10. பாலகர்களுக்கு ஒரு கதை - 50	24
11. ப்ருந்தாவனமும், நந்தகுமாரனும் - 7	27
12. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஸம்பாஷணைகளிலிருந்து - 77	30

ஸ்ரீ ஹரி:

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கீர்த்தனைம்

த்யானம்

காவேரீதீரவாளினம் கமலாயதாக்ஷம்
 காஷாயதண்ட கமண்டலதாரினம்
 நாமகிர்த்தனப்பியம் ஆஸ்ரித பக்தரக்ஷகம்
 போதேந்தரதேவம் மமகுரும் ஆஸ்ரயேநஹம்

ராகம் : ஸிம்மேந்திரமத்யமம் தாளம் : ஆதி

பல்லவி

த்வமேவ கதிர்மம-ஹே குருநாத (த்வமேவ)

அனுபல்லவி

இஹலோகே பரலோகே ச (த்வமேவ)

சரணங்கள்

ஸாமுகோநஹம்வா	விமுகோநஹம்வா
புண்யோநஹம்வா	பாபோநஹம்வா
பண்டிதோநஹம்வா	முடோநஹம்வா
தனிகோநஹம்வா	தரித்ரோநஹம்வா (த்வமேவ)
ஸக்தோநஹம்வா	அஸக்தோநஹம்வா
ஸாஸ்பரீலோநஹம்வா	துஸ்பரீலோநஹம்வா
ஆஸ்ரிதோநஹம்வா	அனாஸ்ரிதோநஹம்வா
நிரபராதோநஹம்வா	ஸாபராதோநஹம்வா (த்வமேவ)
விற்ஞோநஹம்வா	அஜ்ஞோநஹம்வா
விரக்தோநஹம்வா	ரக்தோநஹம்வா
வைதிகோநஹம்வா	வெளகிகோநஹம்வா
பாகவதோநஹம்வா	முரளீத்ரோநஹம்வா (த்வமேவ)

நாமாவளி

குர்வர்ய சரணாரவிந்தம் பஜாமி

பதினெட்டு புராணங்களுள் ஸாத்வீக புராணமான வராஹ புராணமும் ஒன்று. இந்த புராணத்தில், பூர்வை வராஹ பெருமான், பூமிப் பிராட்டியினிடத்தில் பகவன் நாமஸங்கீர்த்தனத்தின் மேன்மையை விளக்குவதாக அமைகிறது. முன்னொரு காலத்தில், க்ருத யுகத்திலேயே நாமஸங்கீர்த்தனம் ப்ராதான்யமாக இருந்ததை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

க்ருத யுகத்தில், பாணர் குலத்தில் உதித்த நம்பாடுவான் என்பவர், பகவன் நாமஸங்கீர்த்தனத்தில் ஆழ்ந்து திணைத்து ஈடுபட்டிருந்தார். இவர் பாணர் குலத்தை சேர்ந்தவராதலால் வீணா கானத்திலும், பண் பாடுவதிலும் மிகவும் சிறந்து விளங்கினார். பகவான் தனக்குக் கொடுத்த இந்த மேதாவிலாஸத்தை பகவானுக்கே அர்ப்பணித்து நாமஸங்கீர்த்தனமே தனது வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கொண்டிருந்தார். இவரது ப்ரபாவத்தை வராஹப் பெருமான் பூமிப் பிராட்டியினிடத்தில் கூற, பிராட்டியோ மிகவும் ஸந்தோஷப்பட்டு நம்பாடுவானின் மஹாத்மியத்தை விஸ்தாரமாகக் கூறும்படி விண்ணப்பம் செய்தார்.

பூர்வை வராஹப் பெருமான் பிராட்டியிடத்தில் நம்பாடுவானின் நாமஸங்கீர்த்தன நிஷ்ட்டையைப் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்.

“முன்பு ஒரு ஸமயத்தில், க்ருத யுகத்தில், தென் திசையில் மகேந்தர பர்வதத்திற்கும் கஃரநதி தீரத்திற்கும் அருகே திருக்குறுங்குடி என்கிற நமது திவ்யதேசத்தில், பாணர் குலத்தில் உதித்த நம்பாடுவான் என்பவன் பகவன் நாமா ஒன்றையே உபாயமாகக்கொண்டு நம்மிடத்தில் அதி விப்ரவாஸத்துடனும், பக்தியுடனும் சிற்றஞ்சு சிறுகாலையிலே நம் ஸந்நிதி வாசல் நின்று நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்து வைகுண்ட பதவி அடைந்தான்.

இவ்வாறு நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்து வந்த காலத்தில், ஒரு கார்த்திகை மாதம் ஸாக்லபகஷ (வளர்பிறை) ஏகாதஸீ வரதம் பூண்டு இரவு ஒரு யாமத்துக்கு மேல் ப்ரஹ்ம முஹமர்த்த வேளை, துவாதஸீயன்று நம் ஸந்திதி நோக்கி நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்ய வருகையில், நடு வழியில், காட்டுப் பகுதியில் ஒரு ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸனிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டான். ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் நம்பாடுவானை விடுவதாக இல்லை.

இத்தருணத்தில் நம்மிடத்தில் பூர்ண விஸ்வாஸத்துடன் ஸரணாகதி பண்ணியவனான நம்பாடுவான் ப்ரஹ்மராக்ஷஸனிடம் தன்னுடைய ஏகாதஸீ வரதத்தையும், நாமகீர்த்தனத்தையும் முடித்துக் கொண்டு அதனிடத்தில் வருவதாகவும், பிறகு தான் அதன் விருப்பப்படி அதற்கு உணவாகக் கடவேன் என்றும் கூறினான். ஆனால், ப்ரஹ்மராக்ஷஸன், நம்பாடுவான் கூறுவதை நம்புவதாக இல்லை என்று கூறியது. அச்சமயம், நம்பாடுவான் பல ஸத்யங்களைப் பண்ணி தனது பகவந்நாம நிஷ்டைக்கு பங்கம் வராமல் இருக்க வேண்டி தான் திரும்பி வரானாகில் பலவிதமான பாபங்களை அடைவேன் என்று ஸத்யம் செய்து கொடுக்கிறான்.

பல ஸத்யங்களைப் பண்ணி நம்பாடுவான் ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் இடத்திலிருந்து விடுபட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியோடு வீணா கானத்துடன் நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்து திருக்குறுங்குடி ஸந்திதி வாயில் அருகே கையிகம் என்ற பண்ணினால் பகவன் நாமஸங்கீர்த்தன உச்சாரணத்துடன் நடனமாடி பகவான் இடத்தில் ஸரணாகதி செய்துமுடித்து தனது ப்ரதிஜ்ஞையை பூர்த்தி செய்ய ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் இருக்கும் இடம் புறப்பட்டான்.

வழியில் திருக்குறுங்குடி நம்பி, ஒரு வயோதிக புருஷன் ரூபத்தில் வந்து நம்பாடுவானைத் தடுத்து, ஆபத்துக் காலத்தில், உயிர் பிழைப்பதற்காகக் கூறும் வார்த்தைகளை மீறலாம் என்று கூறி அவனது ஸத்ய ஸங்கல்பத்தின் நிஷ்டையை சோதித்தார்.

ஆனால், நம்பாடுவான் தான் ஒருக்காலும் ஸத்யத்திலிருந்து வழி தவற மாட்டேன் என்று கூறி விரைந்து ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் இருப்பிடம் வந்தடைந்தார். பகவான் தனது பக்தனுடைய

நிஷ்டையைக் கண்டு உள்ளாம் பூரித்து பூர்ணமாக கடாக்ஷித்து அருளினான்.

ப்ரஹ்மராக்ஷஸன், நம்பாடுவானின் நிஷ்டையைக் கண்டு இன்றைய தினம் ஸங்கீர்த்தனம் செய்த பலனை தனக்கு தந்து உயிர் பிழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினான். நம்பாடுவான் மறுக்கையில், பாதி பலனையாவது தருமாறு ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் வேண்டுகையில், அதையும் மறுத்து, ஒரு யாமத்தில் பாடின பாட்டின் பலனையும்தர மறுத்து தனது தேஹத்தை எடுத்துக்கொள்ளுமாறு நம்பாடுவான் கூறினான். ப்ரஹ்மராக்ஷஸன், இவனது த்ருட விஸ்வாஸத்தைக் கண்டு நாமஸங்கீர்த்தனத்தில் ஒரு பாட்டின் பலனை அருளுமாறு நம்பாடுவான் சரணங்களில் வீழ்ந்தான்.

நம்பாடுவான், ப்ரஹ்மராக்ஷஸனின் பூர்வ ஜனம் வரலாற்றைக் கேட்டு ப்ரஹ்மராக்ஷஸனுக்கு அன்றைய தினம் கைபரிக பண்ணினால் செய்த நாமகீர்த்தனத்தின் முழுப் பலனையும் கொடுத்து ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் மோகஷத்தை அடைய நம்மிடத்தில் ப்ரார்த்தித்தான். நாமும் நமது பக்தனுடைய ப்ரேரணையை அனுக்ரஹித்து ப்ரஹ்மராக்ஷஸனுக்கு மோகஷத்தை அளித்தோம்” என்று பகவான் கூறினார்.

இந்த வைபவத்தைக் கேட்டுத்தான் பூமிப் பிராட்டியார் பகவானை தாமும் நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்ய விரும்பி ஆண்டாளாக அவதரித்ததாகப் பெரியோர்கள் கூறுவார்கள்.

ஒருவர் நம்பாடுவான் வைபவத்தை கார்த்திகை மாத சுக்லபக්ஷ துவாதஸீ அன்று படித்தாலோ, கேட்டாலோ, அவர் பகவானுடைய லோகத்தை அடைவார் என்று பூநீவராஹப் பெருமான் நாச்சியார் இடத்தில் கூறுகிறார்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த கைபரிக ஏகாதஸீ அன்றுதான் இந்த வருடம் சீர்காழியை அடுத்துள்ள திருக்காட்டுபள்ளி கோலவில்லி ராமர் திருக்கோயில் ஸம்ப்ரேக்ஷனம் நடைபெற்றது. அதில் கலந்துகொண்ட நம் ஸ்வாமிகள், அன்று மாலை பூநீங்கம் சென்றார்கள். பூநீங்கத்தில் நம்பெருமாளுக்கு கைபரிக ஏகாதஸீ உத்ஸவம் மிகவும் விமர்சையாக நடைபெறும். ஸாதாரணமாக கூட்டம் அதிகமாக

இருக்கும் எந்த வைபவத்திலும் நம் ஸ்வாமிகள் கலந்துகொள்ள தயங்குவார்கள். அன்றும், அதுபோல், கூட்டம் அதிகமாக உள்ளது என்று நினைத்து பெருமாளை ஸேவிக்காமல் திரும்பிவிட்டார்கள்.

அப்பொழுது நம்முடைய ஸத்ஸங்கத்திற்கு பரிச்சயமான ஒரு வைஷ்ணவர், பெருமாளை ஸேவிக்க வரலாமே என்று அழைக்க, இதுவும் பெருமாளின் ஸங்கல்பமே என்று நினைத்து மெதுவாக தயங்கிக்கொண்டே உள்ளே சென்றார்கள்.

பெருமாள், தன்னுடைய ஆஸனத்திலிருந்து இறங்கி வரும் அழகே அழகு. பெருமாளுக்கு புஷ்பத்தினால் ஒரு கொண்டை ஸாத்தியிருந்தார்கள். பெருமாளுக்கு பனி படாமல் இருப்பதற்கு தலையில் ஒரு குல்லாய் போட்டிருந்தார்கள். பெருமாளை அழகாக நடைபோட்டு, எழுந்தருள செய்துகொண்டு கிளி மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அரையர்கள், அழகாக பாக்ரங்களும், கட்டிய வசனங்களும் கூறி அபிநயத்துக்கொண்டே வர, அதற்கு தகுந்தாற்போல் பெருமாளும் ஆடி அசைந்து குதுகலித்துக்கொண்டு வந்து மெதுவாக கிளி மண்டபத்தில் எழுந்தருளினார்.

சேனை முதலியார் ஸமீபமாக சற்று முன்பு வரும்பொழுது எல்லாம், ப்ரகாரத்தில் மேற்கூரை இல்லாத இடங்களில் பெருமாளுக்கு பனிபடாமல் இருக்க அழகாக ஒரு கூடாரத்தின் உள் அழைத்து வந்தார்கள். எத்தகைய ஒரு பாவம். என்ன ஒரு ரளிக ஹ்ருதயம். பூர்ண ஸ்வாமிகள், அந்த கூட்டத்திலும் ஒருவாறு ஸமாளித்துக்கொண்டு ஓடிஓடிச் சென்று பெருமாளுக்கு ஸமீபத்தில் வர உடனே மேனி சிலிர்த்து புளகாங்கிதம் அடைந்தார்கள். என்ன காரணம் என்று மெதுவாக வினவினபொழுது, தன்னைப் பார்த்து பெருமாள் ரகசியமாக கடாக்கித்ததையும், மந்தஹாஸம் செய்ததையும், அபய ஹஸ்தத்தினால் அபயம் கொடுத்ததையும் கூறினார்கள். கிளி மண்டபத்தில் எழுந்தருளியபின் அரையர் சேவையுடன் பெருமாளுக்கு முன்னாற்று அறுபத்து ஐந்து சால்வைகளைப் போற்றும் வைபவம் நடைபெற்றது. கிளி மண்டபத்தில் சிறிது நேரம் இருந்து பெருமாளை ஸேவித்து பிறகு நம் ஸ்வாமிகள் ஊர் திரும்பினார்கள்.

— வீரராகவஸ்வாமி

பக்தர்களின் கேள்விகளுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பதில்கள்

கேள்வி : நம்முடைய மதத்தில் எத்தனையோ ஸாதுக்கள் இருந்தும், மத மாற்றங்களும், நாத்திகமும் வளர்ந்து வருவதற்கான காரணம் என்ன?

பதில் : நம்முடைய மதத்தில் எத்தனையோ நபர்கள் ஸ்வதந்திரமாக இன்று ஸாதுக்கள் என்ற பெயரில் கிளம்பிவிட்டனர். இவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கின்றது. ஆனால், இவர்களிடம் ஆத்ம பலம் இல்லாததே நீங்கள் சொல்வதற்கான காரணம். மேலும், நம்முடைய மதத்தைச் சேர்ந்த அநேக ஸாதுக்களுக்கு தன்னை ப்ரச்சாரம் செய்துகொள்வதில் இருக்கும் ஆர்வம், தர்மத்தை ப்ரச்சாரம் செய்வதில் இல்லாததும் ஒரு முக்கியமான காரணமாகும்.

கேள்வி : என்னைவிட ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் வசதியானவர்களை பர்க்கும்பொழுது என்னுடைய மனது ஶாந்தியை இழந்து விடுகின்றதே!

பதில் : ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில், த்ருவனுக்கு நாரதர் உபதேசம் செய்யும் பொழுது, நம்மைவிட மற்ற யாரோ ஒருவர் ஏதோ ஒரு விதத்தில் உயர்ந்தவராக இருந்தாலும்கூட அவர்களைப் பார்த்து அகுயை படாமல் அது நம்மிடமே உள்ளது போல் நினைத்து ஸந்தோஷிப்பதாலும், நம்மைவிட ஏதோ ஒரு விதத்தில் தாழ்ந்தவராக இருப்பவர்களிடம் வெறுப்பும், ஏனானும் காட்டாமல் கருணையுடன் இருப்பதாலும், நம்முடன் எல்லாவிதத்திலும் ஸமமாக இருப்பவர்களுடன் ஸ்நேகம் வைத்துக்கொள்வதாலும் மனதில் ஶாந்தி ஏற்படும் என்று உபதேசிக்கின்றார்.

கேள்வி : நாம் இந்த ஜன்மத்தில் செய்யும் பாப, புன்ய பலன்கள் நம்மை இந்த ஜன்மத்திலேயே வந்து அடையாததற்கு என்ன காரணம்?

பதில் : பல ஜன்மாக்களில் நாம் செய்து வந்துள்ள கர்மபலன்களையே நாம் அனுபவித்து தீர்ந்தபாடு இல்லையாதலால், நாம் இப்பொழுது செய்துவரும் கர்மாவினுடைய பலன்கள் இப்பொழுது இந்த ஜன்மத்திலேயே நம்மை வந்து அடைவதில்லை. அனுபவிக்காமல்

மீதம் இருக்கும் கர்ம பலனை அனுபவித்த பிறகுதான் நாம் இப்பொழுது செய்துவரும் கர்மபலன்களை அனுபவிக்க நேரிடும்.

கேள்வி : வேதத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும், நாமப்ரச்சாரம் செய்ய வேண்டும், பக்தி ப்ரச்சாரம் செய்ய வேண்டும் என்றால் இதற்கெல்லாம் தபஸ் தேவை. வெறுஞ் Schemeகள் போடுவதனால் மட்டும் முடியாது என்கிறீர்களே! உலகத்தில் எவ்வளவோ பேர் எவ்வளவோ கார்யங்களை ஈடுக்கின்றார்களே! அவர்களிடம் எவ்வளம் தபஸ் உள்ளதா என்ன?

பதில் : ப்ரக்ருதியை ஒட்டி நாம் செய்ய நினைக்கும் கார்யங்களை நிறைவேற்ற திட்டங்கள் போட்டால் போதும். தபஸ் தேவையில்லை. ஆனால், ப்ரக்ருதிக்கு எதிரான கார்யங்களை ஸாதிப்பதற்கு நிச்சயம் தபஸ் தேவை. தபஸ் இருந்ததால்தான் இத்தகைய கார்யங்களை ஸாதிக்க முடியும்.

கேள்வி : உலகில் பலர் தர்ம ப்ரச்சாரம், நாம ப்ரச்சாரம் செய்துதானே வருகிறார்கள்?

பதில் : தர்ம ப்ரச்சாரம் செய்வதாக ஆரம்பிக்கும் பலர், முடிவில் தர்ம காரியங்கள் என்ற பெயரில் தம் ப்ரச்சாரத்தை தான் செய்து கொள்கிறார்கள். தர்ம ப்ரசாரத்தின் மூலம் ஸநாதன தர்மம் வளர்வேண்டும் என்பதைவிட தனக்கு பெயரும் புகழும் வளர வேண்டும் என்ற உள்நோக்கமே அவர்களுள் மேலோங்கி இருப்பதாக தெரிகிறது. இதனால் உண்மையாக தர்மம் வளருமா? என்பது ஸந்தேகம்தான்.

Visit us at www.madhuramurali.org for

1. Detailed reports of major mission / satsang events with pictures viz. Utsavams, Samprokshanams, Thirthayatras, Bhagavatha Sapthaham.
2. Online Spiritual magazine "Madhura Murali" every month in English/Tamil.
3. Satsang news & updates on mission activities.
4. Sri Swamigal's lectures/essays
5. Articles on religion, Philosophy, lives of saints.
6. Downloadable free audio "Hare Rama....." Mahamantra chanting rendered in various raagas & more.

வேத கதைகள் - 56

- தர்மஜ்ஞர், வாங்முக ஸார்வபெளம், மேலக்காவேரி
ப்ரஹ்மஸீ பஞ்சாபகேஸ ஶாஸ்திரிகள்

தக்ஷிணை

தேவர்கள் இரண்டு பிரிவாக உள்ளனர். தேவலோகத்திய தேவர்கள் முதியவர்கள். வேத அத்யயனம் செய்த ப்ராஹ்மணர்கள் பூமி தேவர்கள் எனப்படுகின்றனர். ஸ்வர்க்கத்தில் உள்ள தேவர்களை யாகத்தில் ஹவிஸ் அளித்து திருப்தி செய்விக்கிறோம். தக்ஷிணை அளித்து பூமி தேவர்களான ப்ராஹ்மணர்களை திருப்தி செய்விக்கிறோம். யாகத்தை கந்தர்வனாக எண்ணினால் அதற்கு தக்ஷிணை தான் அப்ஸரஸ்தீர்கள் ஆகிறார்கள். “யஜ்ஞோ கந்தர்வ: தஸ்ய தக்ஷிணா அப்ஸரஸ:” என்றும் “யபோ யஜ்ஞஸ்ய தக்ஷிணா” தக்ஷிணை யாகத்திற்கு புகழை அளிக்கக்கூடியது என்றும் வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. “அத்வரஸ்யேவ தக்ஷிணா” யாகத்திற்கு தக்ஷிணை போல் திலீபன் என்ற அரசனுக்கு சுதக்ஷிணை என்ற மனைவி இருந்தாள் என்று காளிதாஸனும் கூறியிருக்கிறார்.

“அதோ யஜ்ஞ: தக்ஷிணா” சரியான தக்ஷிணை தரவில்லை என்றால் யாகம் வீணாகும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மாவின் பின்னைகளான தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒரு ஸமயம் போட்டிபிட்டனர். இருவர்களும் உண்மை அறியாதவர்களாகவே இருந்தனர். உண்மையான அறிவு இல்லாததால் அழிந்தனர். அக்னி மட்டும்தான் அழிவு அற்றவனாக இருந்தான். தேவர்களும், மனிதர்களும் அக்னியை அண்டினால் அழிவு இல்லாமல் இருக்கலாம் என்று எண்ணி அக்னியை அடைக்கலமாக அடைந்தனர். அந்த அக்னியின் பொருட்டு ப்ராணிகளைக்கொண்டு யாகம் செய்தனர்.

எந்தெந்த தேவதைகளுக்காக மனிதர்கள் யாகம் செய்தார்களோ, அந்த தேவதைகளாகவே ஆனார்கள். இதனால், பிறப்பிலேயே தேவர்கள் எனபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்தது. இதனால் பயந்த தேவர்கள், நம் விரோதிகளான அரக்கர்களையும், மனிதர்களையும் அவமதிப்போம் என்று எண்ணி ஒரு யாகத்தை கண்டுபிடித்தனர்.

அந்த யாகத்தினால் மரணம் அற்றவர்களாக இருப்போம் என்று அம்ருதத்தை தன்னிடமே வைத்துக்கொண்டனர். இதனால் மரணம் அற்றவர்களாக ஆகி விரோதிகளான அரக்கர்களையும் மனிதர்களையும் அவமதித்தனர்.

பிறகு அரக்கர்களும், மனிதர்களும் அக்னியை தங்களைச் சார்ந்ததாக வைத்துக்கொண்டனர். அதனால்தான் அக்னியானவர் மனிதர்களுக்காக எல்லா பொருள்களையும் பக்கவம் செய்கிறார். இதனால் மனிதர்களும் மரணம் அற்றவர்களாக ஆனார்கள். ஆனால், யாகம் செய்பவர்களுக்குத்தான் இந்த உயர்ந்த நிலை ஏற்படும். இதனால், யாகம் செய்தவனுக்கும், யாகம் செய்யாதவனுக்கும் போட்டி ஏற்பட்டால் யாகம் செய்தவனுக்குத்தான் வெற்றி ஏற்படும்.

யாகம் நிறைவு பெற தகுந்த தக்ஷிணை அளித்தால்தான் பெருமை ஏற்படும். ஆனால், யாகம் செய்தவன் எக்காரணம் கொண்டும் பொய் சொல்லக்கூடாது. உண்மையால்தான் யாகத்திற்கு வளர்ச்சி ஏற்படும். அக்னியில் நெய்யை விட்டால் எப்படி நெருப்பு வளர்கிறதோ, அதுபோல், பொய் சொல்லாமல் இருந்தால்தான் உண்மை உழைப்பால்தான் யாகத்திற்கு வளர்ச்சி ஏற்படும். நெருப்பில் ஜலம் விட்டால் எவ்விதம் நெருப்பு அணைந்து விடுகிறதோ, அதுபோல், பொய் சொன்னால் யாகம் அழிந்துவிடும். “தஸ்மாதாஹிதாக்னி நாந்ருதம் வதேத்து” என்று வேதம் கூறுகிறது. இந்த வரலாறுகளால் யாகத்தால் தகுந்த தக்ஷிணை அளிக்க வேண்டும் என்றும் எக்காரணம் கொண்டும் பொய் பேசக்கூடாது என்றும் தெரிகிறது.

இதற்காக, வேதங்களில் ஒரு கதை கூறப்பட்டுள்ளது. தக்ஷிணையை ஒரு பெண்ணாக வைத்து ஒரு வரலாறு.

தக்ஷிணை என்ற பெண்ணானவள் அக்னியை விரும்பினாள். ஆனால், அக்னி அவளை விரும்பவில்லை. ரிஷிகளின் ஆஸ்ரமங்களில் அக்னி பகவான் ப்ரகாசிக்கிறார். இவ்விதம் அருந்ததி தவிர ஏனைய ரிஷி பத்னி உருவம் எடுத்து தக்ஷிணையானவள் அக்னியை அடைந்து மகிழ்ந்தாள் என்று “ஸப்தரிஷிய: ப்ரதமாம் க்ருத்திகானாம் அருந்ததீம்” என்று வேதத்தில் ஒரு வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

வேதத்தில் ஸன்யாஸரம் தர்ம விசாரம்

- புலியூர் க. ராகவ ஶர்மா, புலியூர் க. சங்கர ஶர்மா
குடந்தை M.S. ஸ்வாமிநாத ஶர்மா

“ஸ்ரீ சந்தர்சிகா நந்த யதீந்தரமஹற் நமாமி”

பகவானின் ஸ்வாஸத்திலிருந்து ஆவிர்பவித்து அபெளருஷேயமாகவும், நித்யமாகவும், அனாதியாகவும் விளங்கி லோக கேஷுமத்தை கொடுக்கும் புண்யபாவனமாம் வேதங்களில், ஸ்வர்க்க ஸாலோக்யப்ரதமான ஸன்யாஸரமத்தின் தர்ம விசாரங்களை எவ்வாறு போதிக்கிறது என்பதை ஸாவதானிப்போம். ஸந்யாஸ யோகத்தை, மற்ற வேதங்களைவிட யஜீர் வேதமே மிகவும் சிறப்பாக ப்ரதிபாகிக்கிறது.

அது எவ்வாறெனில்,

ந கர்மணா ந ப்ரஜ்யா தனை த்யாகே நைகே
அம்ருதத்வமானமா:

கர்மங்களாலோ, ப்ரஜைகளாலோ, தனத்தாலோ, பெறமுடியாத அம்ருதத்வத்தை கர்ம பரித்யாகத்தினால் அடையமுடியும் என்று கூறுகிறது. கர்மங்களால் பந்தம் விலகாது. மேலும் வருத்திதான் அடையும். ப்ரஜா, தன, காமங்களால் ஜனன, மரண ரூபமான ஸம்ஸார ஸாகரத்தை கடக்க இயலாது. எனவே, கர்ம பரித்யாகத்தினால் ஸ்வர்க்க லோகானுபாவமான அம்ருதத்வத்தை அடையமுடியும் என்று கூறுகிறது.

மற்றொரு ஸ்ருதியில்,

கர்மணா ம்ருத்யும்ருஷ்யோ நிஷேது: ப்ரஜாவந்தோ
த்ரவிணைமிஹமாநா: /

ததா பதே ருஷ்யோ யே மனீஷினா: பரம் கர்மப்யோ
ம்ருதத்வமானமா: //

முன்னொரு ஸமயம், ரிஷிகள் ப்ரஜா, தன, கர்மபிரியம் போன்ற விஷயங்களால் அம்ருத மயமான ஸ்வர்க்க ப்ராப்தியை

அடைய இயலாமல் தாபப்பட்டனர். பின்னர், கர்ம பரித்யாகத்தினால் ஈடில்லா மோகஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தனர் என்று ப்ரஸ்தாபிக்கிறது. ப்ரஜா வருத்தியை அநுமோதனம் செய்வதால் மறுபடியும் ஜனன, மரணாதி ஸம்ஸார தர்மத்தை அடைகிறார்கள். வைராக்யன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக மோகஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைகிறான் என்று விளைகிறது.

ஸந்யாஸ யோகாத்யதய: ஶாத்த ஸத்வர: //

ஸந்யாஸ யோகத்தினாலேயே யதிகள் சுத்த ஸத்வர்களாகி ப்ரம்மானுபூதிகளாக ஆகின்றனர் என்றும் வேதம் வினவுகிறது.

ஸாக்ல யஜே ஓர்வேத ஸதபத ப்ராஹ்மணத்தில்
யாஜ்ஞவல்க்யர் தான் ஸர்வ கர்மங்களையும் பரித்யாகம் செய்துவிட்டு, காட்டிற்கு செல்லும்பொழுது அவருடைய மனைவி மைத்ரேயீ, “ஸ்வாமி! தனம், ப்ரஜை, ஸ்வார்ஜிதம் இது போன்ற உயர்ந்த வஸ்துக்களால் அம்ருதத்வத்தை அடையமுடியுமா?” என்று வினவுகிறான்.

அதற்கு யாஜ்ஞவல்கியர், இதுபோன்ற சுகங்களால் மோகஷம் கிடைக்காது என்றும், பரித்யாகமே மோகஷ ஸாதனமாகும் என்று கூறுவது நமக்கு ஒரு தெளிவான கருத்தை புரிய வைக்கிறது.

இனி ஸந்யாஸ அதிகாரி நிருபணத்தைப் பார்ப்போம்.

ஜாபால ஸ்ருதியில்

**ப்ரஹ்மசர்யம் ஸமாந்ய க்ருஹ்ரீபவேத் க்ருஹ்ரீபுத்வா வணிபவேத் /
வணிபுத்வா ப்ரவ்ரஜே த்யாதி, வேதஸ்யா ப்ரஹ்மசர்யா தேவ
ப்ரவ்ரஜேத் க்ருஹுத்வணாத்வா //**

அந்தந்த ஆப்ரம ஸ்வீகரணத்திலும் வைராக்யம் வரவில்லை என்றால், மூன்று ஆப்ரமங்களையும் ஸ்வீகரித்து ஸன்யாஸம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகிறது. ப்ரஹ்மசர்ய, க்ருஹுஸ்த, வானப்ரஸ்த எனும் மூன்று ஆப்ரமங்களிலிருந்தும் என்று கருத்து கொள்ளவேண்டும்.

மற்றொரு வேத வாக்யத்தால்

தானி வா ஏதானி அவராணி தபாம்ஸி ந்யாஸ ஏவாத்யரேசயத்

கர்ம பலன்களை தாழ்த்தி ந்யாஸ சப்தத்தால், ஸன்யாஸ யோகத்தை உயர்த்தி காட்டுகிறது. ந்யாஸ எனும் சப்தத்திற்கு பட்ட பாஸ்கரர் (Definition) ஸர்வகர்மங்களையும் தியாகம் செய்வது (Sacrificing Power) ந்யாஸ: ஸர்வகர்ம பலத்யாக: என்று நிர்வசனம் செய்கிறார்.

மற்றொரு ஸ்ருதியில்,

ஸந்யாஸேன தநுந்த்யஜேத்

என்று கூறி ஸர்வ தியாகம் அதாவது இந்தரிய நிக்ரஹம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகிறது. ஸ்ருதிகளில் இதற்கு தெளிவான விளக்கம் இல்லாவிட்டாலும் ஸ்மிருதிகளில் ஸன்யாஸாப்ரமநியமங்களை நன்றாக கூறுவது விந்தை.

பரமஹம்ஸர்கள்

ஸ ஸந்யாஸீ ச யோகிச ர நிரக்னிர்நஶக்ரிய:

என்று கீதை கூறியபடி பலப்ராப்திக்காக உபாஸனை செய்யாதவர்களே ஸன்யாஸீ என்று அறிகிறோம்.

மனு ஸ்மிருதியில்

புத்ரைஷணா வீத்தைஷணா லோகை ஷணா மயா

ஸரித்யக்ருப: மத்த: ஸர்வபூதேப்யோபயமஸ்து

இன்று முதல் ப்ரஜை, தனம், லோகம் போன்றவற்றில் உள்ள ஆசையை துறந்து எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு காட்டுவதே என் கடமை என்று கூறுகிறது.

அது மட்டுமில்லாமல் வேதங்களில் கர்மங்களை அனுஷ்டித்து ஸ்வர்க்க ப்ராப்தி கிடைக்கிறது என்று கூறுகிறது. அது எவ்வாறெனில்,

அபாஸஸோஸ மர்குதா அழும /

ஜ்யோதிஷ்டோமேன ஸ்வர்க்காமோ யஜேத //

லோமபானம் அருந்திவிட்டோம். அம்ருதத்வம் அடைந்து விட்டோம் என்றும் ஜ்யோதிஷ்டோமம் எனும் யாகத்தை ஸ்வர்க்காமம் வேண்டுபவன் செய்யவேண்டும் என்பதும் விநோதமாக

இருக்கிறதே என்று கேள்வி எழக்கூடும். ஸோமபானம் செய்தல், யஜ்ஞானுஷ்டானம் போன்றவற்றினால் ஸ்வர்க்கப்ராப்தி ஏற்படுவது நிச்சயம். ஆனால், கர்ம பலன்களில் பல பேதங்கள் உள்ளன. இலோகத்தில் எப்படி துக்கநில்குத்தி உண்டாவதில்லையோ அதேபோன்று கர்ம பலனாகிய ஸ்வர்க்கவாலிகளுக்கு துக்கநில்குத்தி கிடைப்பதில்லை.

எனவே, தத்வங்களத்தின் பயனாகிய ஸ்வர்க்க ஸாலோக்ய ப்ராப்தி ஸன்யாஸத்தினாலேயே கிடைக்கும் என்பது திண்ணமாகிறது. ஸந்யாலிகளுக்கு ஆதிபொதீக, ஆதிதைவீக, அத்யாத்மிக எனும் துக்க திரயங்களால் ஒரு கஷ்டமும் ஏற்படாது. யஜ்விர்வேதம், நயாஸ இதி ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மாஹி பர: பரோஹி ப்ரஹ்மம்! ஸந்யாஸமே உயர்ந்தது என்று ஸர்வ லோக ஸ்ரங்கஷ்டிகர்தா ப்ரஹ்மா நினைக்கிறார் என்று கூறி ஸன்யாஸ யோகத்தின் பரத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. இதனால் வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களில் உயர்ந்த அந்தஸ்தை (Supreme Authority) ஸந்யாஸ யோகம் பெற்று விட்டதல்லவா?

நவீன உலகிற்கு பூர்வாமக்குஷ்ண பரமஹம்ஸரின் உபதேசம் :

“ஏந்தவிதமான (மத) கோட்பாடுகளையும், மிரிவுகளையும், நம்பிக்கைகளையும் அல்லது சர்ச் மற்றும் கோவில்களையும் பொருட்படுத்தாதீர்கள். ஒரு மனிதனின் இருப்பின் அடிப்படையாக உள்ள ஆன்ம உணர்வுடன் ஒப்பிடும்பொழுது இவையெல்லாம் ஏதற்கும் உதவாதவைகளாகின்றன. ஒரு மனிதனிடம் இந்த ஆன்ம உணர்வு வளர வளர அவன் நல்லது செய்யும் சக்திமானாக ஆகிறான். (அ) நல்லவை செய்யும் சக்தி பெறுகிறான்.

முதலில் இதை ஸம்பாதித்துக்கொள்ளுங்கள். எல்லா மத கோட்பாடுகளிலும், நம்பிக்கைகளிலும் நல்ல விஷயங்கள் சில உள்ளதால் யாரையும் விமர்சனம் செய்யாதீர்கள், உங்கள் வரழ்க்கையின் மூலம், மதம் என்பது ஆன்ம ஸாக்ஷரத்காரம்தானே தவிர வெற்று வார்த்தைகளோ, பெயர்களோ அல்லது மிரிவுகளோ அல்ல என்பதை காண்மியுங்கள். (அ) உணர்த்துங்கள். உணர்த்தவர்களால்தான் இதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஸாக்ஷாத்காரம் அடைந்தவர்களால்தான் இதை மற்றவர்களுக்கு உணர்த்துவும், மனீத இனத்திற்கு சிறந்த ஆசாரியர்களாகவும் தீகழு முடியும். இவர்கள்தான் ஆன்மீக ஒன்றியின் சக்தி.

எந்தரோ மஹானுபாவு - 46

மஹாபாரத யுத்த கேஷத்ரத்தில், அர்ஜூனனின் ப்ரார்த்தனையின் பேரில் பகவான் அவனுக்கு மாத்திரம் தனது விராட் ஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்தான். இரு தரப்பு சேனைகளிலும் எகாக்கணக்கானவர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவருக்குக் கூட பகவத் தரிசனம் ஏற்படவில்லை. அர்ஜூனனுக்கும் கூட பகவத் க்ருபையால் திவ்ய திருஷ்டி கிடைத்தாலன்றோ, அந்த விராட் ஸ்வரூபத்தைக் காண முடிந்தது. அதேபோல் ஸஞ்சயனுக்கும் வ்யாஸ பகவானின் க்ருபையால் கிடைத்த திவ்ய திருஷ்டியால்தான் பகவத் தரிசனம் கிடைத்தது. திவ்ய த்ருஷ்டி இல்லாவிடில் திவ்ய தரிசனம் கிடைக்காது. பகவான் யாரைத் தன்னுடையவன் என்று வரித்துக்கொள்கிறானோ அவனுக்கு அப்படிப்பட்ட அந்த த்ருஷ்டியைத் தந்துவிட்டு தன்னையும் வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறான்.

கௌராங்கரது வாழ்விலும், அவர் ஸாதாரண பகவத் பக்தரைப் போன்று வாழ்ந்து வந்தாலும் திடீர் திடீரன்று அவரது சரீரத்தில் பகவத்பாவம் வெளிப்படும். அச்சமயங்களில் அவரது சேஷ்டைகள் ஈச்வரத் தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்கும். புரிந்து கொள்ளக்கூடிய உத்தம பக்தர்கள் அந்த நிலையை நன்கு புரிந்து கொள்வார்கள். ஒரு ஸமயம், பகவத் பாவனையிலேயே ஏழு பொழுதுகளைக் கழித்தார். அவரது சரிதத்தில் இதை “ஸ்பதப்ரஹரியா பாவம்” அல்லது “மஹாப்ரகாஸம்” என்று வைஷ்ணவர்கள் வர்ணிக்கிறார்கள். வாஸாதேவகோஷ், முராரிகுப்தா, முகுந்தத்த ஆகிய மூன்று பேரும் அப்பொழுது அவருடன் இருந்து ப்ரத்யக்ஷமாக தாங்கள் கண்டு அனுபவித்ததை சைதன்யசரிதாவளியில் எழுதி வைத்துள்ளார்கள். நாமும் அந்த வருத்தாந்தத்தை படித்து ரசிப்போம்.

ஒருநாள் காலையில் பக்தர்கள் பூாவாஸ்பண்டிதரின் வீட்டில் குழுமினர். அத்வைதாச்சார்யர், நித்யானந்தர், பூாவாஸ் பண்டிட், கதாதரர், முராரி குப்தா, முகுந்தத்த, நரஹரி, கங்காதாஸ், மஹாப்ரபுவின் சிற்றப்பாவன சந்திரசேகர ஆசார்யர், புரோஷாத்தம் ஆசார்யர், வாஸாதேவகோஷ், ஹரிதாஸ் இன்னும் அனேக பக்தர்கள் அங்கு இருந்தனர். அனைவரும் கூடிய சிறிது நேரத்தில் அங்கு மஹாப்ரபு

வந்து சேர்ந்தார். அன்று அவர் அங்கு வந்ததுமே பக்தர்களுக்கு இனம்புரியாத ஆனந்தம் ஏற்பட்டது. ஸாதாரணமாக ப்ரபு ஒரு பக்தனைப் போல வந்து எல்லோருடனும் அமர்ந்து கீர்த்தனம் செய்வார். கீர்த்தனம் முடிந்து வேறெறங்காவது சென்ற பிறகு அவருக்கு பகவத் பாவம் ஏற்படும். அன்று அவர் உள்ளே நுழைந்ததுமே நேரே பகவானின் ஆசனத்தில் சென்று கம்பீரமாக அமர்ந்து கொண்டார். தானே ஸிம்மாஸனத்திலிருந்த அனைத்து விக்ரகங்களையும் நகர்த்திவிட்டு ஶாந்தமாகவும், விசித்திரமாகவும் உட்கார்ந்தார்.

பக்தர்கள் ப்ரபுவை ஆச்சர்யத்துடனும், பரபரப்புடனும் நோக்கினர். ஆனால், அவரை யாராலும் தொடர்ந்து சிறிது நேரத்துக்கு மேல் கண்டு களிக்க முடியாத அளவு அவர் ப்ரகாஸமாகத் திகழ்ந்தார். பக்தர்களுக்கு அவரது ஸம்பூர்ண சரீரமும் ஓளிப்பிழம்பாகத் தெரிந்தது. நாற்பறமும் அக்னிஜ்வாலை சூழ்ந்து கொண்டு தீக்கங்குகளை வெளிப்படுத்துவது போலும், ப்ரபுவின் நகங்கள் நகங்குரங்களைப் போலும் தென்பட்டன. கண்ணைக் கூசும் ஸ்வரூபமாக இருந்தாலும் கண்களை அவரைவிட்டு அகற்றவும் மனமில்லாமல் இருந்தது. நெடுநேரம் அனைவரும் இப்படி கற்சிலைகளைப்போல் மெளனமாக அமர்ந்திருந்தனர். ஸ்வாஸம்கூட விட மனமில்லாமல் இருந்தனர். ஊசி கீழே விழுந்தாலே பெரிய ஸ்வத்தம் தோன்றும் போல இருந்தது. அந்த நிசப்தமான சூழ்நிலையை கலைக்கும் வண்ணம் ப்ரபு கம்பீரமாக, “பக்தர்களே! இன்று நான் உங்கள் அனைவரது மன இச்சைகளை பூர்த்தி செய்யப்போகிறேன். எனக்கு நீங்கள் இன்று விதிவத்தாக அபிஷேகம் செய்யுங்கள்” என்றார்.

ப்ரபுவின் இப்படிப்பட்ட ஆஞ்ஞஞையைக் கேட்டு அனைவரும் ஆனந்தம் அடைந்தனர். ஸ்ரீவாஸ் பண்டிதனின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. ஒரு பஞ்ச பரதேசியின் ப்ரேமைக்குக் கட்டுப்பட்டு ஒரு சக்ரவர்த்தி அவனது ஏழைக் குடிசைக்குள் நுழைந்தால் அந்த ஏழை எப்படி திக்கு முக்காடிப் போவானோ அப்படி இருந்தார் அவர். தானே குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு கங்கையை நோக்கி ஓடலானார். ஆனால், வழியிலேயே மூர்ச்சை அடைந்து விழுந்தார். பலர் குடங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினர். பலர் கங்கை நீர் கொண்டு

வந்தனர். ப்ரபுவை ஒரு அழகிய மேடையில் அமர்த்தி அவருக்கு வாசனைத் தெலத்தை பக்தர்கள் தடவினர். பரிமளம் சேர்ந்த கங்கா ஜிலத்தால் அபிஷேகம் செய்தனர். அத்வைதாசார்யரும், ஆசார்யரத்னரான ப்ரப்ருதி பண்டிதரும் ஸ்னான மந்தரங்களை உச்சாரணம் செய்தனர். அனைவரும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் ப்ரபுவுக்கு திருமஞ்ஜனம் செய்தும், கண்டு களித்தும் ஆனந்தம் எய்தினர். இப்படி பல மணிநேரங்கள் சென்றன. பிறகு பக்தர்கள் தங்களிஷ்டம் போல் உயர்ந்த வஸ்தரங்களால் ப்ரபுவின் திருமேனியை துவட்டிவிட்டனர். மூர்ச்சை தெளிந்த பூஷீவாஸ் பண்டிதர் தன் வீட்டிலுள்ள உயர்ந்த பட்டு வஸ்தரங்களைக் கொணர்ந்து ப்ரபுவுக்கு அணிவித்து விம்மாஸனத்தில் அமர்த்தினார். பிறகு குங்குமப்பூ, கற்பூரம், கஸ்தூரி ஆகியவை கலந்த சந்தன லேபனமும் செய்தனர். அழகான மலர்மாலைகளை அணிவித்தனர். பக்தர்கள் அணிவித்த மலர்மாலைகளால் ப்ரபுவின் கழுத்தும் பாதபத்மங்களும் முழுவதும் நிறைந்தன.

பூஷீவாஸ் பண்டிதருக்கு தனக்குக் கிடைத்த வெளபாக்யம் தன்னால் முடிந்தவரை மற்றவருக்கும் கிடைக்க வைக்க வேண்டும் எனத் தோன்றியது. ஒரு உயர்ந்த பொருள் கிட்டினால் அதைப் ப்ரியமானவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விருப்பம் ஏற்படுவது ஸகஜம்தானே! அவர் அத்வைதாசார்யர் காதில், “பாவம் சீமாதா! எப்போதும், நிமாயி சாதாரணமானவன்தான். நீங்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து அவனை இப்படி கெடுத்து வைத்திருக்கிறீர்கள் என்று வருந்துவாள். இன்று அன்னைக்கு நிமாயி யாரென்று காணபித்துக் கொடுக்க வேண்டாமா? இவன் உன் மகனல்ல. ஸம்பூர்ண ஜக்த்பிதாவென்று சொல்ல வேண்டாமா? என்று குசுகுசுத்தார்கள். அத்வைதாசார்யரும், “ஆமாம்! ஆமாம்! அவசர்யம் சீமாதாவுக்குத் தர்சனம் கிடைக்க வேண்டும். ஓடு ஓடு!” என்றார்.

சிறிது நேரத்திலேயே சீமாதாவுடன் திரும்பி வந்தனர். அத்வைதாசார்யர் உடனே சீமாதாவிடம், “அன்னையே! காணுங்கள்! யாரை நீங்கள் உங்கள் மகன் என அபிமானித்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்களோ அவன் உங்கள் புத்திரன் அல்ல! பகவான்! தர்சனம் செய்து உங்கள் ஜன்மத்தை ஸபலமாக்கிக்கொள்ளுங்கள்!” என்றார். சீமாதா வாயடைத்துப் போனாள். அவளுக்கு என்ன செய்ய

வேண்டும் என்றே புரியவில்லை. ஸ்ரீவாஸ் பண்டிட் அன்னையின் இந்த நிலையைக் கண்டு தீனமாக ப்ரபுவிடமே சென்று, “ப்ரபோ! ஜகன்மாதா சசீதேவி உங்கள் முன் நிற்கிறாள்! இவர்களுக்கு உங்கள் அன்னையாகும் ஸௌபாக்யம் கிட்டியுள்ளது. இவருக்கு நீங்கள் க்ருபை செய்து தங்கள் நிஜரூபத்தைக் காட்ட வேணும் என ப்ரார்த்தித்துக்கொள்கிறேன்!” என்றார்.

ப்ரபு உடனே பெரிய ஹாங்காரத்துடன், “சசீமாதாவுக்கு நான் க்ருபை செய்ய மாட்டேன். இவள் ஸதா வைஷ்ணவர்களை குறை கூறினாள். நிமாயியை வைஷ்ணவர்கள் கெடுத்துவிட்டார்கள் என புகார் சொன்னாள் அல்லவா?” என்றார். உடனே அத்வைதாசார்யர், “ப்ரபோ! அன்னைக்கு வைஷ்ணவர்கள் மீது த்வேஷம் கிடையாது! புத்திர பாசத்தால் வாத்ஸல்ய பாவம் மேலிட்டு அப்படிச் சொல்லி இருப்பானே தவிர அவள் மீது தவறு இல்லை. நீங்கள் இவள் மீது கருணை காட்ட வேண்டும்” என்றார்.

இப்படி அவர் சொல்லும்பொழுதே, ஸ்ரீவாஸ் பண்டிட் மெதுவாக அன்னையின் காதில், “அம்மா நீங்கள் ப்ரபுவின் பாத பத்மங்களுக்கு வந்தனம் செய்யுங்கள்” என்றார். அன்னை சற்று தயங்குவதைக் கண்டு அத்வைதாசார்யர், “அம்மா! நிமாயி உங்கள் மகன் என்பதை மறந்துவிடுங்கள். பகவத் புத்தியுடன் நேரம் தாழ்த்தாமல் நமஸ்காரம் செய்யுங்கள்” என அவசரப்படுத்த, அன்னையும் முன்னே சென்று ப்ரபுவின் சரண கமலங்களில் ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் செய்து தழுதழுத் குரலில், “பகவன்! என்னைப் போன்ற அஜ்ஞானியான ஸ்தரிக்கு உங்களைப் பற்றியோ, நீங்கள் யாரென்றோ தெரியாது! எப்படியாயினும் என் மீது தயை புரிய வேணும்” என்று அழுதாள். அன்னை வணங்குவதைக் கண்ட ப்ரபு, தன் சரண கமலங்களை அவள் சிரலில் வைத்து, “போ போ! நீ செய்த வைஷ்ணவ அபராதங்கள் எல்லாம் மன்னிக்கப்பட்டன! உன் மேல் பூர்ண க்ருபை உண்டாயிற்று” என்றார். இதைக் கேட்டு ஆனந்தமடைந்து பெருங்குரலில் சசீமாதா அழ ஆரம்பித்தாள்.

(தொடரும்)

- ஜயந்தி ஜானகிராமன்

ஸனாதனப் புதிர் - பகுதி - 10

தொகுப்பு : “ஆத்ரேயன்”, சென்னை.

1. கஜேந்திரன் வசித்து வந்த இடத்தின் பெயர் என்ன?
2. கஜேந்திரனைப் பிடித்த முதலையின் முந்திய பிறவி யாது?
3. திராவிட நாட்டு பாண்டியராஜன் அகஸ்தியர் சாபத்தால் என்னவாகப் பிறந்தான்?
4. மந்திரமலையை மத்தாகவும், வாசகியை கயிறாகவும் கொண்டு ஸமுத்திரத்தை கடைந்தபொழுது வந்த விஷத்தின் பெயர் என்ன?
5. மஹாபலியின் தந்தையின் பெயர் என்ன? மனைவியின் பெயர் என்ன? ஆசானின் பெயர் என்ன?
6. பகீரதப் பிரயத்னம் என்று எதைச் சொல்வார்கள்?
7. வ்யாஸர் எழுதிய 18 புராணங்கள் யாவை? ஒவ்வொரு புராணத்திலும் எத்தனை ஸ்ரோகங்கள் என்ற விவரங்கள் எங்கே கொடுக்கப்பட்டு இருக்கின்றன?
8. “கீர்த்தனாதேவ க்ருஷ்ணஸ்ய முக்தஸங்க: பரம் வரஜேத்” இந்த ஸ்ரோகம் பாகவதத்தில் எங்கே காணப்படுகிறது.
9. மஹாபாரதப்போருக்குப் பிறகு பீமசேனன் மணந்துகொண்ட பெண்ணின் பெயர் என்ன?
10. தரிகர்த்த தேசத்தின் அரசன் யார்? அவன் துரியோதனனுக்கு என்ன உறவு?
11. பாஞ்சால அரசனான யுதாமன்யுவினுடைய ஸஹோதரன் பெயர் என்ன?
12. அஜாதசத்ரு என்று அழைக்கப்பட்டவர் யார்?

ஸனாதனப் புதிர் - 10க்கான பதில்களை
பிப்ரவரி 25-ந் தேதிக்குள் அனுப்பவேண்டும்.

ஸனாதனப்புதீர் - 9-க்கான பதில்கள்

1. ஆதிபர்வம் - 117-வது அத்தியாயம். (106 பெயர்கள் தரப்பட்டுள்ளன)
2. தீரெளபதி சுயம்வரத்தில் (ஆதிபர்வம் 191-199 அத்தியாயம்)
3. ஜரா-ப்ரபாஸ தீர்த்தத்திற்கு அருகிலுள்ள காட்டில்.
4. மத்ராவதி
5. மாத்ரி விஜயா - சுஹோத்ரன்
6. நளாயினி
7. சிந்து தேசம் - ஜிடபரதர்
8. கண்யாகுபஜம் - 10 பிள்ளைகள் - நாராயணன்
9. ஸம்யமணி
10. ப்ரஹ்மா, நாரதர், ஶரிவன், குமாரன் (சுப்ரமண்யன்), கபிலர் மனு, ப்ரஹ்மலாதன், ஐனகர், பீஷ்மர், பலி, ஶராகர், யமன்.
11. நான்கு, ப்ரஹலாதன்.
12. ப்ரஹலாதன் - ஹிரண்ய கசிபுவிற்கு - ஏழாவது ஸ்கந்தம் 5-ம் அத்தியாயம் - 23வது ஸ்லோகம்.

ஸனாதனப் புதீர் - பகுதி - 8க்கான வினாக்களுக்கு
சரியான பதில்களை அனுப்பி பரிசு பெற்றவர்கள் விவரம்.

முதல் பரிசு ரூ. 250/-

P.K. Kasthuri, 25-A, 2nd Main Road, Postal Colony, West Mambalam,
Chennai-33.

இரண்டாம் பரிசு ரூ. 150/-

K.S. Subramanian, 16/4, Dr. Ranga Road, Mylapore, Chennai - 600 004.

மூன்றாம் பரிசு ரூ. 100/-

C. Sowdhamini, Agraharam Street, Paranoor, Mugaiyoor (via)

சீறப்பு பரிசுகள் தலா ரூ. 100/-

1. C. Krishnaswami, 23, Jambulinga Naicker Street, Chennai - 600 034.
2. C. Prakash, Sandeepani Gurukulam, Madhurapuri Aashram, Mahanyam Village, Malaipattu P.O. Padappai.
3. S. Shantha, 35, Patel Street, Thenpathi, Sirkazhi - 609 111.
4. S. Saranathan, 10/21, Ranganathan Street, Nehru Nagar, Chennai - 44.

விதுரா நீதி

யார் அறிஞன்?

ஆத்மானுபவம், ஸகிப்புத்தன்மை, தளராத நேர்வழியிலான உழைப்பு, தர்மத்தில் மேலான பற்றும் அதன்படியே நடத்தலும் ஆகியவை எந்த மனிதனிடம் காணப்படுகிறதோ அவன் அறிஞனும், பிறவி எடுத்ததின் லக்ஷ்யத்தை அடைந்தவனும் ஆவான். உலகத்தார் பின்பற்றக்கூடிய காரியங்களை செய்பவனாகவும், தீமையை முழுவதுமாக விலக்கி, எப்பொழுதுமே நன்மையை செய்பவனாகவும் கடவுளிடம் பூரண நம்பிக்கை கொண்டவனாகவும் எவன் உள்ளானோ அவன் ஸந்தேகத்திற்கிடமின்றி அறிஞனே!

அஹம்பாவம், நற்செய்கைகளைச் செய்வதில் தயக்கம் மற்றும் கூச்சம், அநாவசியாக எரிச்சலும் கோபமும் அடைதல், ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடைத்ததால் அற்ப விஷயங்களிலும் ஸந்தோஷமடைதல், பெரியோர்களிடமும், தெய்வத்திடமும் வணங்காதிருப்பது, தன்னைவிட மேலானவன் ஒருவனுமில்லை என்ற அஸார குணம் ஆகிய குணங்களை விலக்கியவன் அறிஞன்.

அறிஞனால் செய்யப்படும் ஒரு காரியம் பிறரால் அது செய்யப்படும் முன்னர் அறிய முடியமாலிருக்கும். அவனுடைய ஸங்கல்பங்களும், எண்ணங்களும் ஒருவருடைய சிந்தனைக்கும் அகப்படாதிருக்கும்.

அறிஞனால் என்றுமே உலகத்திற்கு நன்மை தேடித் தரப்படுகிறது. இருக்குமிடத்திலிருந்தே அவனிடமிருந்து எழும் சிந்தனையின் சக்தியானது, உலகில் தர்மத்தை நிறுவும். அவனை அண்டி வாழ்வர் பிறவிக்கடலை தாண்டுவர். இகவாழ்விலும் சுகமுறுவர். அத்தகைய புத்திமான் தட்ப, வெப்ப ஸீதோஷன் நிலைகளால் பாதிக்கப்படாதவனாகவும், ஆசை, அதனால் வரும் துன்பம் ஆகியவற்றை விலக்கியவனாகவும், அரச மாளிகையில் கிடைக்கும் சுகம், குடிசை வாழ்விலிருக்கும் ஏழ்மை ஆகியவற்றை ஸம்மாக கருதுபவனாகவும் இருப்பான். இது கேவலம் எண்ணங்களிலும், சொற்களிலுமில்லாமல் அனுபவத்தில் கொண்டிருப்பான். அறிஞன், தகுந்த காலத்தில் தர்மத்திற்கு தக்கபடி, தனக்கு ஏற்றதாக உள்ளதையே அடைகிறான். அவன் ஆசைக்கு

அடிமைப்பட்டு, தவறான பொருட்களையும், தனக்கு மீறிய விஷயங்களையும் இச்சிக்கமாட்டான். பொருட்களின் அழிவைக் கண்டு அவன் துயரமடையமாட்டான். கர்வம் துளியுமில்லாததால், எளியோரையும், எளிய பொருட்களையும் அலக்ஷியப்படுத்த மாட்டான்.

அறிஞன் தான் ஈகலத்தையும் அடைந்துவிட்டாக என்றுமே எண்ணுவதில்லை. ஆதலால், பெரியோர்களிடம் எப்பொழுதும் வினயமாகவும், அவர்கள் காட்டிய மார்க்கத்தில் செல்பவனாகவும், அவர்கள் செய்த காரியங்களையே செய்பவனாகவும், தன்னுடைய சுயஅபிப்ராயத்தையும், இச்சையையும் விலக்கியவனாகவும், புகழும், பெருமையும், பலவகை நன்மைகளையும் தரக்கூடிய காரியங்களை செய்பவனாகவும் இருப்பான்.

அறிஞனின் மனம் பரவசப்படுவதில்லை. அவன் மனதை அடக்கியும், தனது வாழ்க்கையில் சோம்பேறித்தனமின்றி, ஓவ்வொரு நொடியும் பயனுள்ளதாகச் செய்தும், பிறர் விஷயங்களில் அநாவசியமாக தலையிடாமலும், எடுத்த காரியங்களை திறம்படவும், அக்காரியம் முடியும் வரை அதில் தளராமலிருந்தும், தன்னை அண்டினவர்களிடத்தில் மிகவும் ப்ரீதி உடையவனாகவும் இருப்பான்.

அறிஞன் தன்னைப் பற்றிய ஸ்துதியையும், நிந்தையையும் கைஷியம் செய்யான். அவமானமும், புகழும் அவனை தீண்டாது. அறிஞன் எல்லாப் பொருட்களின் நிஜஸ்வருபத்தை அறிந்திருப்பான். அனைத்துக் கலைகளிலும் அவனுக்கு ஸாமர்த்தியம் இருக்கும். ஆதலால், எக்காரியத்தையும் சுலபமான உபாயத்தினாலேயே முடிப்பான்.

அறிஞன் தான் கற்றதையே சொல்வான். அப்படி சொல்லும் பொழுது வியத்தகு ஆற்றலுடனும், வாக்கில் ஆழந்த உட்கருத்துடனும், கேட்போரையும், காலத்தையும் அனுசரித்தும் சொல்வான். அவன் கேட்போருக்கு சொல்ல வேண்டியதை மிகக் குறுகிய காலத்தில், மிக தெளிவாக சொல்லிவிடுவான்.

ஸ்கல பொருட்களின் அறிவு இருந்தும், அதனால் மயங்காமலும், உத்தமமான முறையில் செல்வத்தை அடைந்தாலும் எளியவனாகவும், ஸர்வ வல்லமை இருந்தும் அடக்கத்துடன் இருப்பவன் எவனோ அவனே அறிஞன். அவனே புத்திசாலி, அவனே ஞானி, அவனே மனிதர்களில் உத்தமன். ■

உவமைக்கோர் கம்ப நாட்டாழ்வான் - 3

கம்பனின் கவிநயம்

கம்பராமாயணத்தில் கம்பன், இராவணன் வதைப் படலத்தில் யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்து, உயிர்நீத்து கீழே விழுந்து கிடக்கும் இராவணனுடைய சர்த்தைப் பார்த்து பதிவரதையான மன்றோதரீ மார்பில் விழுந்து புலம்புவதாக சில பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இராமனுடைய பாணம் சல்லடையாக இராவணனுடைய உடம்பை ஒரு இடம் கூட பாக்கியில்லாமல் துளைத்திருப்பதைக் கண்டாள். இராவணன் எவ்வளவுதான் கொடியவனாக இருந்தாலும் அவளைப் பொருத்த வரையில் அவளுடைய கணவன், அவளுடைய தெய்வம்.

இராவணனுடைய சர்த்தை இத்தகைய நிலையில் கண்ட அவள் துக்கித்தாள். இராமருடைய பாணம் ஏன் உன்னுடைய சர்த்தை இப்படி செய்திருக்கின்றது தெரியுமா? உன்னுடைய உடலில் இன்னும் எந்த ஒரு இடத்திலாவது சீதையின் ஆசை ஒளிந்திருக்கின்றதா என்று உடல் புகுந்து தடவியதோ? என்கின்றாள்.

உடல் புகுந்து அடித்ததோ, துளைத்ததோ என்று கடுமையான பதப்ரயோகங்களை தன்னுடைய பர்தாவினுடைய ம்ருத சர்த்தினிடம் கூட அவளுக்கு சொல்ல இஷ்டமில்லை. ஆகவே, தடவியதோ? என்கின்றாள். ஒரு சிறிய இடம்கூட விடாமல், துளைத்ததை என் இருக்கும் இடன்இன்றி என்று வர்ணிக்கின்றார். ஸாதாரணமாக திராவிட கலாச்சாரத்தில் என் என்பது அமங்களமான கார்யங்களுக்கு பயன்படுத்தும் விஷயம். ஆகவே, என் என்ற வார்த்தையை ஒரு உதாரணத்திற்கு கூட சான்றோர்கள் மங்களகரமான இடத்தில் பயன்படுத்தமாட்டார்கள். அதனால், இந்த அமங்களமான இடத்தில், கம்பர் சாதுர்யமாக, என் போடும் இடம் இன்றி என்ற உவமையை பயன்படுத்துவதையும் காணலாம்.

— பாலக்ருஷ்ணன்

பாலகர்களுக்கு ஒரு கதை - 50

பாண்டவர்களில் முத்தவரான தருமர் துரியோதனனுடன் சூதாடி, நாட்டை இழந்து தனது நான்கு தம்பியருடனும், த்ரெளபதியுடனும் சூதாட்ட ஓப்பந்தப்படி வனவாஸத்திலிருந்தார். பாண்டவர்கள் அச்சமயத்தில், காட்டில், மிக சுதந்திரமாக உலவி வந்தனர். அநேக ரிஷிகளின் நட்பையும் பெற்றிருந்தனர்.

அர்ஜூனனும், த்ரெளபதியும் ஒருமுறை காட்டில் உலவி வரும்பொழுது, ஒரு பெரிய நெல்லிக்கனியை கண்டனர். அவ்வளவு பெரிய நெல்லிக்கனியை த்ரெளபதி கண்டதேயில்லை. அவள் அதற்கு ஆசைப்பட்டு, அர்ஜூனனிடம் அதைப் பறித்துத் தருமாறு கேட்டாள். அர்ஜூனனும் அதுபடியே செய்தான்.

அது ஸமயம், அங்கு வந்த ஒரு முனிவர், அர்ஜூனனின் செயலைப் பார்த்து, அவனிடம், “விஜயா! அவசரப்பட்டு தவறான காரியத்தை செய்துவிட்டாய். வருடத்திற்கு ஒருமுறைதான் இக்கனி பழக்கும். இதை மட்டுமே அமித்ர முனிவர் வருடத்திற்கொருமுறை ஆகாரமாக உட்கொள்வார். ஏற்கனவே உங்களுக்கு சிரமதசை. இதில் இப்படி வேறு செய்துவிட்டாயே! அமித்ர முனிவர் நாளை இங்கு இப்பழத்தை சாப்பிட வருவார்” என்றார்.

அதுகேட்ட அர்ஜூனனும், பாஞ்சாலியும் மிக்க வருந்தி, அதை அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு தருமராஜாவிடம் சென்று, விவரங்களை சொல்லி வருந்தினர். தருமரும் வருந்தினார். என்ன செய்வது என்று கலங்கினார். பீமன், “முனிவரைத் தேடிச்சென்று பழத்தை கொடுத்து விடுவோம். அப்பொழுதுதான் அவருடைய கோபத்திலிருந்து தப்ப முடியும்” என்றான்.

நகுலனோ, “முன்பு நாம் சூதாடியபொழுது, கண்ணபிரானை கேட்காமல் சூதாடியதாலேயே துன்பமடைந்தோம். பின்பு, கண்ணபிரான் தன்னைக் கேட்காமல் ஏன் சூதாடினீர்கள்? என்று கேள்வி கேட்டபொழுது, நாம் பதில் சொல்ல முடியாது கஷ்டத்தை அடைந்தோம். பின், துரியோதனனால் ஏவப்பட்ட துர்வாசரிடமிருந்து தப்பிக்க கண்ணனையே அடைக்கலம் அடைந்தோம். அவனும்,

நம்மை இக்கட்டிலிருந்து விடுவித்தான். இப்பொழுதும், நாம் கண்ணனை வேண்டினால், அவன் நமக்கு வழிகாட்டுவான்” என்றான். தருமர் முதற்கொண்டு அனைவரும் அவன் பேச்சை மெச்சி, அதன்படியே அனைவரும் ஏகமனதாக கண்ணபிரானையே மனதில் வேண்டினார். பக்தர்களாகிய பாண்டவர்களின் ப்ரார்த்தனைகளை செவியற்ற கண்ணன், அவர்கள் முன் தோன்றினான். ஸாதாரணமாக சூசலம் விசாரிப்பது போல் விசாரித்து, எதற்காக தன்னை அழைத்தீர்கள் என்று கேட்டான். கண்ணனின் திருவடிகளை வணங்கிய பாண்டவர்களும், த்ரெரளபதியும் விவரத்தை சொல்லி, இந்த கஷ்டத்திலிருந்து எப்படியாவது விடுவிக்குமாறு வேண்டினார்.

ஒரு பாவமும் அறியாத பாண்டவர்களிடம் வாஞ்சையுடன், “அமித்ர முனிவரின் சாபம் உங்களைத் தீண்டாவண்ணம் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். ஆனால், அனைவரும் உண்மையையே பேசவேண்டும்” என்று கூறி அதே நெல்லி மரத்தடிக்கு அழைத்துச் சென்றார். அந்த நெல்லிக்களையை வைக்க சொல்லிவிட்டு, அனைவரையும் பார்த்து, “எல்லோரும் உங்கள் மனதில் உள்ள எண்ணங்களை ஓளிவு, மறைவின்றி பேசுங்கள். இக்கனியானது, மீண்டும் மரத்தில் போய் ஓட்டிக்கொள்ளும்” என்று சொல்லிவிட்டு, தருமரை ஆரம்பிக்கச் சொன்னார்.

தருமர், “உலகில் ஸத்தியம், நேர்மை, ஸகிப்புத்தன்மை, தர்மம் தழைக்க வேண்டும். அதர்மம், சூது, களவு அடியோடு அழிய வேண்டும் என்பதே எனது ஆசை. பாஞ்சாலிதான் இச்சம்பவத்திற்கு காரணம் என்று எண்ணுகிறேன்” என்றார். ஆச்சரியமாக நிலத்திலிருந்த கனி இரண்டடி உயரத்தில் சென்று, அந்தரத்தில் நின்றது. அடுத்து பீமனை சொல்லச் சொன்னார் கண்ணபிரான்.

பீமன், “பிறரை ஏனைம் செய்வதை தருமமல்லாத காரியமாகவும், பிறரின் துன்பத்தை ஸகியாதவனாகவும், பிறரின் பொருட்களில் ஆசையை ஓழித்தவனாகவும், பிறர் மனைவியை தனது தாய்க்கு ஸமமாக எண்ணுபவனாகவும் இராத, நரர்களில் அதமமான துரியோதனை இக்கணமே கொன்றுவிட தோன்றுகிறது. மேலும், காட்டிற்கு வந்ததால்தான், கஷ்டம் அதிகமாயிற்று என்று எண்ணுகிறேன்” என்றான். மேலும், இரண்டடி உயர்ந்தது பழம்.

அடுத்து விஜயன், “எனக்கு உயிரைவிட மானமும், புகழும் பெரிது. யத்தத்தில் கர்ணனை வெல்லாமல் எனது வாழ்வின் லக்ஷ்யம் பூர்த்தியாகாது” என்றான். பழம் மேலும் இரண்டடி உயர்ந்தது.

அடுத்து நகுலன், “நற்குணங்களும், நல்குடிப்பிறப்பும், சிறந்த செல்வமும், அழகும் ஒருவனுக்கு வேண்டியதை தராது. விவேகத்துடன், உலகில் வாழ்வதாலேயே, ஒருவன் புகழை அடைய முடியும் என்று எண்ணுகிறேன்” என்றான். பழம் மேலும் இரண்டடி உயர்ந்தது.

தனது அன்பனான ஸகாதேவனை கண்ணன் பார்க்க அவன், “எனக்கு அன்னை வாய்மை ஆகும். அறிவே எனக்கு தந்தை, எனது நற்செயல்களே என்னுடன் பிறந்தோர். பிறரிடம் காட்டும் அன்பே எனது தோழன். அமைதியாயிருக்கும் என் மனதே எனக்கு மனைவி. த்வேஷமும், பகையையும், பழிவாங்கும் எண்ணத்தையும் விலக்குவதே எனக்கு புத்ரனாகும். இவற்றையே எனது உண்மை உறவுகளாக கருதுகிறேன்” என்றான். பழம் மறுபடி சட்டென்று இரண்டடி உயர்ந்தது.

கவலையுடனிருக்கும், பாஞ்சாலியை கண்ணன் அருளுடன் நோக்க, அவன், “எனக்கு கண், காது, மூக்கு, வாய், உடம்பு போல ஐந்து கணவர்கள். ஐந்து கணவர்களிருந்தும் அனைவருக்கும் துன்பத்தை நானே தந்து வருகிறேன். நன்கு படித்திருந்தும், மடத்தனமாக நடந்துகொண்டேனே என்று வருந்துகிறேன்” என்று கூறவும், நெல்லிக்கனி மரத்தில் சென்று ஒட்டிக் கொள்ளவும் சரியாக இருந்தது.

கண்ணபிரான் பாண்டவர்களிடமிருந்து மகிழ்வுடன் விடை பெற்றுச் சென்றார். ஆகையால், பாலகர்களே, நாமும் வாய்மையை கடைப்பிடித்து வாழ்வதுதான் நல்லது. அதுதான் பகவானுக்கு ப்ரீதியாகும் என்று தெரிகிறது. மேலும், எந்த கஷ்டத்திற்கும் பகவானை சரணடைந்தால், பகவான் நமது துக்கத்தை போக்குவார் என்பதும் இதிலிருந்து தெரிகிறதல்லவா !

அறிவிப்பு

ஸநாதனம் புதிர் போட்டியில் கலந்துகொள்யவர்கள் தங்கள் பெயரில் மட்டுமே பதில்கண அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். மற்றவர்கள் பெயரில் அனுப்பும் பதில்கள் போட்டியில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படமாட்டார்கள்.

— ஆரியம்.

பஞ்சாவளமும் நந்தகுமாரனும் - 7

கோபாலனிடம் வாத்ஸல்ய பாவத்தில் பக்தி செய்து மஹாத்மாவாகத் திகழ்ந்த “தூர்கீமா” என்னும் உத்தம ஸ்தரீ ரத்னத்தின் சரித்ரத்தை இனி பார்ப்போம்.

1858-ஆம் வருஷம் காஷ்மீரில் உள்ள ஜம்மு மாவட்டத்திற்குட்பட்ட மீர்பூர் லித்டா என்னும் கிராமத்தில் ஒரு பொற்கொல்லர் குடும்பத்தில் தூர்கீமா பிறந்தாள். அவளது 7-வது வயதில் அவளுடைய அன்னை பூந்தெ சிவாபாய் பரலோகத்தை அடைந்தாள். பிதா பூந்தெ சிவாக்ரஜி சிறந்த பக்தர். தன் புத்திரியுடன் தீர்த்த யாத்திரைக்குக் கிளம்பினார். ஒரு ஆண்டு புன்ய யாத்திரைக்குப் பிறகு தூர்கீயை அவளுடைய பாட்டி வீட்டில் வளர்வதற்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கு அவள் மிகவும் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டாள். அவளுடைய பாட்டி க்ருஷ்ண பக்தி செய்வதைக் கண்டு அவளும் பாட்டிக்கு ஒத்தாசையாக டாகுர்ஜிக்கு ஸேவை செய்வாள். பாட்டியைப் பார்த்துப் பார்த்து தானும் மணிக்கணக்கில் க்ருஷ்ண நாமத்தை ஜபித்துக்கொண்டு இருப்பாள்.

தூர்கீக்கு 13 வயது ஆனவுடன் ஓனி என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த பூந்தெ அவளுடைய பாட்டிக்கு விவாஹமாயிற்று. மாமனார், மாமியார், நாத்திமார்கள் ஆகியோருடைய ஸ்வபாவம் கடுமையானதாக இருந்தது. அவர்களுக்கு துளி கூட பகவத் பக்தி என்பதே தெரியாமல் இருந்தது. தூர்கீபாய் வெகுளியாகவும், சரளமான கபடமில்லாத ஸ்வபாவமும் உடைய பக்தி உள்ள சிறுமியாகவும் இருந்தாள். ஜன்மத்திலேயே அவளுக்குள் இருந்த பக்தி ஸம்ஸ்காரம் இப்போது ப்ரபலமாக விகளிக்க ஆரம்பித்தது. புக்ககத்தில் அனுகூலமான சூழ்நிலை இல்லாத போதிலும் தன்னால் இயன்றவரை அனைவருக்கும் ஸேவை, சிப்ரஞ்சை செய்து மகிழ்விக்க முயல்வாள். மிகவும் கவனத்துடன் புக்ககத்து மனிதர்களுக்கு பார்த்துப் பார்த்து குற்றேவல் செய்வாள். அனைவரும் படுத்துக்கொண்டதும் இரவில் தனது பஜனை ஸாதனையில் ஈடுபடுவாள். ஆனால், அவளது கணவனுக்கு தூர்கீ செய்யும் பஜனையில் வெறுப்புதான் வந்தது.

தன்னைத் தவிர தூர்கீ வேறு ஒருவரை மனதாலும் நினைப்பதை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் அவளை வெறுப்புடனும், உதாஸீனமாகவும் நடத்த ஆரம்பித்தான்.

இதன் விளைவாக தூர்கீயின் சித்த வருத்திகள் அந்தர்முகமாகத் தொடங்கியது. சிறிது தனிமை கிடைத்தாலும் பகவத் ஸ்மரணமும் சிந்தனமும் செய்து வந்தாள். மனது உள்நோக்கிச் செல்லச் செல்ல அவளது பாவமும் தீவிரமாகியது. வேலை செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, சில ஸமயம் இதன் பலனாக அவளுக்கு நினைவு நழுவி ஒரு விதமான அநிர்வசனீயமான பாவ ஸமாதியில் ஆழ்ந்து விடுவாள். அந்தப் பொழுதுகள் அவளுக்கு கடுமையான பொழுதுகளாக ஆயிற்று. ஏனென்றால், அவள் இப்படி தன் நினைவற்று மறந்து நிற்கும்போது அடி, உதை, மிதி என்று புக்கக்கத்து மனிதர்கள் அவளைக் கொடுமைப்படுத்த ஆரம்பித்தனர்.

இப்படிப்பட்ட நரகமான வாழ்க்கையில் 17 வருஷங்களை தூர்கீமா எப்படியோ பொறுத்துக்கொண்டு கழித்தாள். ஏழு குழந்தைகளையும் பெற்றெடுத்தாள். 30 வயதில் ஒரு நாள் அர்த்த ராத்திரி வேளையில் வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள். அதி ஸ்ரமப்பட்டு டேஹ்ராடேன் வந்தடைந்தாள். அங்குள்ள தர்மசாலையில் ஜம்முவைச் சேர்ந்த ஒரு பெரிய மனிதரின் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. அவர் அவளை ஜம்முவுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவரது வீட்டில் சமையல்காரியாக வேலை பார்த்து வந்தாள். எப்படியோ தூர்கீயின் கணவன் ஸரணுபாயிக்கு இந்த விஷயம் தெரிய வந்தது. உடனே அவள் அந்த வீட்டையும் விட்டுவிட்டு நேரே ரயில்வே ஸ்டேஷன் அடைந்து எந்த வண்டி கிளம்பிப் போகிறதோ அதில் ஏறி அமர்ந்தாள். அந்த வண்டி லாக்கரை அடைந்தது. அங்கு ஒரு நல்ல மனிதர் வீட்டில் ஒரு வருஷம் பத்து பாத்திரம் தேய்த்து, சமையல் செய்து, அவரது கூடியரோகம் பீடித்த மனைவிக்கு ஸேவை செய்து பொழுதைக் கழித்தாள். அவரது மனைவி இறந்ததும் அந்த வீட்டையும் விட்டுவிட்டு ஹரித்வாருக்குச் சென்றாள். அங்கே ஜம்மு தர்மசாலாவில் தங்கிக்கொண்டு குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்று திரும்பிக் கூட்டி வரும் வேலையைச் செய்து வந்தாள். இந்த

வேலையில் அவளுக்கு பஜனை செய்ய நிறைய நேரம் கிடைத்தது. அவளது பக்திபாவம் தினம் தினம் வளர்ந்து வந்தது. தர்ம சத்திரத்தில் நாட்கணக்கில் தனது அறையில் தனிமையாக அமர்ந்து பஜனை செய்வாள். வேலை நேரம் வந்தால் கூட வெளிப்புற அறிவே இல்லாமல் பஜனையிலும், தயானத்திலும் அமர்வாள். அறை தாளிட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு சத்திரத்து மேனேஜர் கவலைப்பட ஆரம்பித்தார்.

இதற்கிடையில் தூர்கீயின் மாமியார் இறந்துவிட்டாள். தன்னுடைய தாயாரின் அந்திமக் கிரியைகள் செய்ய ஹரித்வாருக்கு வந்த ஸரனுபாயி அஸ்தியைக் கங்கையில் சேர்த்துவிட்டு படியேறும் ஸமயம் தூர்கீபாயைக் கண்டார். தூர்கீபாய் தனது கணவனைக் கண்டு மெளனமாக நின்றாள். ஒரு வார்த்தை கூட அவள் பேசவில்லை. தோற்றுப் போன போர்வீரனைப் போல் அவளை விட்டு ஸரனுபாய் அகன்று சென்றுவிட்டார்.

பத்து வருஷங்கள் ஹரித்வாரில் கழித்துவிட்டு தூர்கீபாய் ப்ருந்தாவனத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள். அங்கு சிறிது காலம் கேசி காட்டிலும், சிறிது காலம் ஜகன்னாதகாட்டிலுள்ள ஜகன்னாதஜீ கோவிலிலும் கழித்தாள். பிறகு ஸ்ரீராமானுஜ ஹயக்ரீவர் கோவிலில் அப்பொழுது பட்டத்திலிருந்த ஸ்ரீமத் ஸ்ரீஸ்வாமியிடம் தீகை பெற்றுக் கொண்டு ஒரு கோபால மூர்த்தியைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனுக்கு ஸேவை புரிய ஆரம்பித்தாள். “பகவன் பஜனாச்சு” மத்தில் எட்டு மணி நேரம் கீர்த்தனம் செய்துவிட்டு அவர்கள் தரும் சொல்ப ஊதியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த ஆரம்பித்தாள். அந்த வருமானத்திலேயே கோபாலனுக்கும் கைங்கர்யம் செய்து மகிழ்வாள்.

(தொடரும்)

— ஜயந்தி ஜானகிராமன்

கும்பாபிஷேகம்

ஜனவரி 27-ந் தேதி - மயிலாடுதறை வட்டம் மாதிரிமங்கலம் அருள்மிகு காமாக்ஷி அம்பாள் ஸமேக ஸ்ரீ கைலாசநாதர் திருக்கோயில் அஷ்டபந்தன மஹாகும்பாரிஷேகம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மன்னிலையில் நடைபெற்றது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஸம்பாவுதனைகளிலிருந்து - 77

ஞமலீயிற் சேடைய் நாளெண்ணுறுதியாய்
நாடினீன் னுறுவேன் அருணாசலா - தொடர்ச்சி

இந்த கமாலின் சரித்திரத்திலிருந்து ஆத்மஸ்தானம் ஸஹஸ்ராரமில்லை, ஹ்ருதயம்தான் என்பதை ஒரு ஸம்பவத்தின் மூலம் காணலாம். கமாலின் தந்தையான கபீர்தாலூர் மிகப்பெரிய ராமபக்தர். வருடாவருடம் கபீர்தாலூர் ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவம் கொண்டாடுவது வழக்கம். பக்தர்கள் மஹாவிரக்தர்களாக இருப்பர். கபீர்தாலூரும் அப்படியே. ஒருவரிடம் தனத்தை வாங்கிக்கொள்ள மாட்டார். தனக்கென்று ஏதும் வைத்துக்கொள்ள மாட்டார். எல்லாம் ஸ்ரீராமபிரானின் உத்ஸவத்திற்கே செலவிடுவார்.

துகாராம் என்றொரு மஹான் இருந்தார். இவர் புகழ்பெற்ற மன்னரான சத்ரபதி சிவாஜிக்கு குரு ஆவார். அவர் மிக மிக எளிமையான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு இருந்தார். சீடரான சிவாஜிக்கு, தனது குருநாதர், ஸகல சுகங்களையும் வெறுத்து, எளிமையான வாழ்வு மேற்கொண்டிருந்தது மிக வேதனையை தந்தது. ஆதலால், அவர் தனது குருநாதருக்கு தங்கத்தை ஒரு தட்டில் வைத்து அவரிடம், “தாங்களுக்கு இது துச்சமே. ஆயினும் எனது ஸந்தோஷத்திற்காக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தாங்கள் கஷ்டப்படுவது என் மனதிற்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது” என்றார். அதற்கு அவரோ, “எனக்கு இந்த தங்கத்தைப் பார்த்தால், பசுவின் மாயிசுத்தை பார்ப்பது போலிருக்கிறது. என்னை இந்த தங்கத்தை எடுத்துக்கொள்ள சொல்வது எப்படி இருக்கிறது என்றால், நீங்கள் இந்த பசுமாமிசுத்தை சாப்பிடுங்கள், அதனால் எனக்கு திருப்தி ஏற்படும் என்று சொல்வது போலுள்ளது” என்றார். அவர் ஏற்கவுமில்லை. அத்தகைய விரக்தரும், பக்தருமாவார் துகாராம்.

பத்ராசல ராமதாஸர் என்றொரு ராமபக்தர் இருந்தார். அவர் பக்தி செய்த ராமபிரானும், அவர் வாழ்ந்த இடமும் ஆந்திர தேசத்தை சேர்ந்த பத்ராசலம் என்பதால், அவருக்கு பத்ராசல ராமதாஸர் என்றே பெயர் ஏற்பட்டது.

பத்ராசல ராமதாஸர் அந்த ஊருக்கு தாசில்தார் போன்றதொரு பொறுப்புமிக்க வேலையில் இருந்தார். அவருக்கு வேலை என்ன என்றால், பத்ராசலம் பகுதியிலுள்ள அனைத்து ஐனங்களிடமிருந்து, அரசாங்கத்துக்கு சேரவேண்டிய தனமனைத்தையும் வசூலித்து, அதை அந்த தேசத்துக்கு ராஜாவாயிருந்த ஒரு மூஸ்லீம் நவாப்பிடம் சேர்க்க வேண்டும். ராமதாஸருக்கோ அந்த ஊரில் உள்ள பூரோமபிரானின் கோவிலை சீர்ப்புத்தி, செப்பனிட வேண்டும் என்று ஆசை. அதுபடியே, மக்களிடமிருந்து வசூலித்த பணத்தை வைத்துக்கொண்டு, கோவிலை அழகாக கட்டி பூர்ணமீதை, பூரோமபிரான் தம்பதிகளுக்காக அனைத்து பணத்தையும் செலவழித்தார்.

ராஜாவுக்கு சேதி போயிற்று. அவன் கோபமடைந்தான். ராமதாஸரை அழைத்து வரச் சொன்னான். ராஜாங்க சேவகர்கள்

ராமதாஸரை வந்து கூட்டிச் சென்றனர். ராமதாஸரை பலவிதமாக துன்புறுத்தினான் ராஜா. அச்சமயத்தில் ராஜா ராமதாஸரிடம் கேட்டான், “இப்படி மக்களிடமிருந்து வசூலித்த பணத்திலிருந்து ஸ்ரீ ராமருக்கு காரியம் செய்கிறாயே. இது திருட்டு அல்லவா? திருடிய பணத்திலிருந்து ஸ்ரீ ராமருக்கு காரியம் பண்ணலாமோ? அது பாபமில்லையா? இது உனக்கு தவறு என்று தோன்றவில்லையா?” என்று கேட்டான்.

ராமதாஸர் திடமாகச் சொல்லிவிட்டார். ‘உலகில் ஸகல வஸ்துவும், சொத்தும் ஸ்ரீராமனுக்கே சொந்தமானது. அவனுக்கே அனைத்தையும் அர்ப்பிக்க வேண்டும். இங்கு உள்ள அனைவரின் வீடு, வாசல், பணம் அனைத்தும் ஸ்ரீ ராமனைச் சேர வேண்டியது. அனைவரும் அவன் சொத்தை அனுபவித்து சௌக்யமாய் உள்ளனர். அவனோ திண்டாடுகிறான். இதை ஸ்ரீராமனிடம் சேர்க்க கூடிய துப்பு ஒருவருக்கும் இல்லை. அதை நான் செய்தேன்’ என்று உறுதியாக கூறிவிட்டார். அவர் சிறிதும் பயப்படவுமில்லை. கொஞ்சமும் தான் செய்தது தவறு என்று எண்ணவுமில்லை. அவருக்கு அனைத்தும் ஸ்ரீராமனின் பொருட்களே என்று அனுபவத்திலிருந்தது.

ஒரு ஸமயம், கபீர்தாஸரிடம் ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவம் நடத்த தேவையான தனம் இல்லாது போயிற்று. உத்ஸவமும் நெருங்கிவிட்டது. உத்ஸவத்தை நடத்தாமலிருக்க கபீர்தாஸருக்கு இஷ்டமில்லை. எப்பாடுபட்டாவது நடத்த ஆசைப்படுகிறார். என்ன செய்வது என்று கபீர்தாஸரும், கமாலும் சேர்ந்து ஆலோசனை செய்து கடைசியில் திருடி, அதில் வரும் தனத்தைக் கொண்டு, உத்ஸவம் கொண்டாடுவோம் என்று முடிவு செய்தனர். எப்படி ராமதாஸருக்கு தான் செய்தது தவறு இல்லை என்று தோன்றியதோ, அதுபோலவே கபீர்தாஸருக்கும் தான் திருடி ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவம் கொண்டாடுவது என்பது தவறாக படவில்லை. எடுத்த முடிவின் படியே, கபீர்தாஸரும், கமாலுமாக திருட கிளம்பினர்.

(தொடரும்)

மங்களானி பவந்து

செய்திகள்

ஷசம்பர் 26-ந் தேதி — வைகுண்ட ஏகாதஸி

செதன்ய மஹாப்ரபு நாம பிகஷா கேந்த்ரா திருநாங்கூர் கிளையில் காலை 6 மணி முதல் மறுநாள் காலை 6 மணி வரை அகண்ட “ஹரே ராம” நாம ஸங்கீர்த்தனம் நடைபெற்றது. காலை 8 மணி முதல் இரவு 8 மணி வரை மங்கைமடம் கோவிலில் அகண்ட “ஹரே ராம” நாம ஸங்கீர்த்தனம் நடைபெற்றது. இதில் 200-க்கும் மேற்பட்ட பக்தர்கள் கலந்துகொண்டார்கள். திருமணிக்கூடம் இளைஞர் குழுவினரால் திருநாங்கூர் திவ்யதேசங்களான திருநாராயண பெருமாள், செம்பொன் செய்கோவில், வைகுந்த விண்ணகரம், புருஷோத்தம பெருமாள் முதலிய கோவில்களில் “ஹரே ராம” நாம ஸங்கீர்த்தனம் நடைபெற்றது. பழயகூடலூர் ஸ்ரீ வக்ஷமீநாராயண பெருமாள் ஸன்னதியில் வைகுண்ட ஏகாதஸியை முன்னிட்டு இரவு முழுவதும் நாமஸங்கீர்த்தனம் நடைபெற்றது.

ஷசம்பர் 31-ந் தேதி ஜனவரி 1-ந் தேதி

செதன்ய மஹாப்ரபு நாம பிகஷா கேந்த்ரா சார்பில் அசோக்நகர் ஸ்ரீகாசிநாதன் அவர்களின் க்ருஹத்தில் கோடி ராமநாம ஜப யக்ஞத்தை ஓட்டி நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் ஸ்ரீஸ்வாமிகள் கலந்து கொண்டார்கள்.

ஜனவரி 1-ந் தேதி முதல் 13-ந் தேதி வரை

சென்னை ப்ரேமிகபவனத்தில் தனுர்மாத பூஜை நடைபெற்றது. மஹாரண்யம் மதுரபுரி ஆஸ்ரமத்திலும் ஸ்ரீமாதுரி ஸகீ ஸமேத ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனுக்கு தனுர்மாத பூஜை நடைபெற்றது.

ஜனவரி 1-ந் தேதி

சென்னை ப்ரேமிகபவனத்தில் இரவு 7 மணி முதல் 9 மணிவரை ப்ரபல ஜோதிடர் ஸ்ரீரங்கராஜன் அவர்கள் புத்தாண்டு பலனைப் பற்றி பேசினார்கள்.

ஜனவரி 2-ந் தேதி முதல் 10-ந் தேதி வரை

சென்னை தி.நகர் ஹிந்தி ப்ரசார ஸபாவில் க்ஷிப்ர ப்ரஸாத கணபதி டிரஸ்ட் சார்பில் ஸ்ரீஸ்வாமிகள் மாலை 7 மணி முதல் 9 மணி வரை பக்த விஜயம் ப்ரவசனம் செய்தார்கள். ஜனவரி 10-ந் தேதி பக்தவிஜய ப்ரவசன பூர்த்தி தீனத்தன்று ஸ்ரீ மஹாபெரியவாளின் ஆராதனையை ஓட்டி ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளைப் பற்றி பேசினார்கள். பிறகு ஆண்டாள் திருக்கல்யாணத்துடன் பக்தவிஜய ப்ரவசனம் இனிதே பூர்த்தியடைந்தது.

ஜனவரி 8, 9-ந் தேதிகள்

பொங்களூர் ஸ்ரீ சங்கரன் அவர்களின் ஷஷ்டி அப்த பூர்த்தி ஓட்டி மதுரபுரி ஆஸ்ரமத்தில் ராதா கல்யாணம் நடைபெற்றது.

ஜனவரி 10-ந் தேதி

மாஹாண்யம் மதுரபுரி ஆஸ்ரமத்தில் மஹாபெரியவாளின் ஆராதனை நடைபெற்றது.

திருபார்த்தனபள்ளிக்குட்பட்ட திருக்காட்டுப்பள்ளி ஸ்ரீகோலவில்லி ராமர் திருக்கோயில் ஸன்னதி மண்டல அபிஷேகம் பூர்த்தியை ஒட்டி சிறப்பு பூஜையும், திருக்கல்யாண உத்ஸவமும், நாம ஸங்கீர்த்தனமும் நடைபெற்றது.

ஜனவரி 11-ந் தேதி

சென்னை ஹிந்தி ப்ரசார ஸபாவின் கூவிப்ர ப்ரஸாத கணபதி டிரஸ்ட் சார்பில் நடைபெற்ற கல்வைத்த வாரம் வேதவித்வான்களுக்கான போட்டியில் நமது ஸாந்திபனி குருகுல பாடசாலையைச் சேர்ந்த வித்யார்த்திகள் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன், புவனசுந்தர், ஹரிஹர சுப்ரமணியம், சிவராமன், குரியநாராயணன், பவன்குமார், முதலியோர் சிறப்பாக பங்கேற்றார்கள். இப்போட்டியில் நமது பாடசாலையைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் வெற்றி பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜனவரி 13-ந் தேதி

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், மதுரபுரி ஆஸ்ரமத்தில் அமரம்பேடு, பூந்தண்டலம், கொளத்தூர், வல்லாரை, குண்டுபெரும்பேடு, மாஹாண்யம், மலைப்பட்டு முதலிய கிராம பக்தர்களிடம் நாம மஹிமமையைப் பற்றியும், திருமலை யாத்திரையைப் பற்றியும் பேசினார்கள்.

ஜனவரி 25-ந் தேதி

காலை 7.30 மணியளவில் சென்னை ஆதம்பாக்கம் விட்டல் நாம பிரசார சபா சார்பில் நடைபெற்ற அபங்க பஜ்னோத்ஸவத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் துவக்கி வைத்து அருளுரை வழங்கினார்.

ஜனவரி 26-ந் தேதி

வந்தவாசியை அடுத்துள்ள நெடுங்குன்றம் கிராமத்தில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ ஸ்தோ லக்ஷ்மண பரத ஸத்ருக்ண ஹனுமத் ஸமேத ஸ்ரீ ராமசுந்தரமூர்த்தி ஸன்னதியில் விசேஷ நாமஸங்கீர்த்தனம், ஸ்ரீஸ்வாமிகள் முன்னிலையில் உள்ளகரம் விஜீ பாலாஜி பாகவதர்களால் நடைபெற்றது. இதில் நங்கநல்லூர், குரோம்பேட்டை பக்தர்கள் கலந்துகொண்டனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மேற்படி ஆலயத்திற்கு பகல் 12.00 மணிக்கு விஜையம் செய்தார்கள். அவர்களுடன் பாகவத கோஷ்டிகள் யாவரும் சேர்ந்து நகர நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்தது அதி கோலாகலமாக இருந்தது.

ஸமீபத்தில் அங்கு கோவில் வளாகத்திற்குள் சுமார் மூன்று அடி உயரம் உள்ள ஆஞ்சநேயர் சிலை பூமியிலிருந்து கண்டு எடுக்கப்பட்டது.

நமது பாடசாலையைச் சேர்ந்த அத்யாபகரான ஸ்ரீ மல்லிகார்ஜூன் ஸோமயாஜி அவர்களிடம் ஒருமுறை ஸ்ரீமஹாபெரியவாள், சென்னை நுங்கம்பாக்கத்தில் ஓரிடத்தில், பகவத்கிதை உபன்யாஸம் தீணமும் சொல்லி வர ஆஜ்ஞாபித்தார். அதன்படியே, ஸ்ரீமல்லிகார்ஜூன் ஸோமயாஜி அவர்களும் பகவத்கிதை உபன்யாஸம் செய்துவந்தார்கள். அவரது உபன்யாசத்திற்கு மூன்று பேர்கள் மட்டுமே தொடர்ந்து வந்தார்கள். அதில் ஒருவர் வயதாகி, உடல்நலம் குன்றியவரும் கூட. அவரால் எதுவும் புரிந்துகொள்ளவும் முடியாது. நன்கு மடித்தவரான், ஸ்ரீ மல்லிகார்ஜூன் ஸோமயாஜி அவர்களுக்கு இது வேதனையாக இருந்தது. அவர், காஞ்சிபுரத்துக்கு சென்று ஸ்ரீ மஹாபெரியவாளை தரிசித்து, தனது மனக்குறையை கூறி பகவத் கீதை உபன்யாஸத்தை நிறுத்திவிடலாம் என்று நினைத்தார்.

ஸ்ரீ மஹாபெரியவாள், ஸ்ரீ மல்லிகார்ஜூன் ஸோமயாஜியை பர்த்தவுடன், “உபன்யாசத்திற்கு எத்தனை பேர் வருகின்றனர்” என்று வினவினார். அதற்கு, ஸ்ரீ மல்லிகார்ஜூன் ஸோமயாஜி “ஶுவரே” என்று கூறி, மேற்கொண்டு சொல்லும் முன், ஸ்ரீ மஹாபெரியவாளே, “நல்லது, நல்லது. பகவான் க்ருஷ்ணனே கீதையை உபதேசிக்கும்பொழுது கூட, அர்ஜூனன் மட்டும்தான் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான். உங்களுக்கோ மூவர் வருகின்றனரே! ஆதலால், அவசியம் தொடர்ந்து சொல்லவும்” என்று அருளினார்கள்.

ஆ. பாக்யநாதன்

நீங்கள் பிறரை வெறுத்தால், நீங்கள் பிறரைத் துன்புறுத்தினால், உங்கள் வேலைக்காரர்களை நீங்கள் திட்டினால், உங்கள் குழந்தைகளை நீங்கள் இம்சித்தால், வீட்டில் உங்கள் மனைவியையும், அலுவலகத்தில் உங்கள் கீழ் உள்ளவர்களையும் நீங்கள் மோசமாக நடத்தினால், வியாபாரத்தில் நீங்கள் மக்களை ஏமாற்றினால், இவைபோன்ற இன்னும் பல செயல்களைச் செய்துவிட்டு, மன அமைதியையும் எதிர்பார்த்தால் நீங்கள் முடியாத ஒன்றை எதிர்பார்க்கிறீர்கள். அதுமட்டுமல்ல, அதைப் பெற உங்களுக்கு தகுதியும் கிடையாது. பிறரது மன அமைதியை குலைக்கும் ஒருவனுக்கு மன அமைதியைப் பெற விழைவதற்குத் தகுதி கிடையாது. எனவே, உங்களை நீங்களே திருத்திக்கொள்ளுங்கள்.

— ஸ்ரீ ஸ்வாமி சிவானந்தா ரிஷிகேஷ்

எந்தரோ மஹானுபாவுலு

பிறகு விதவிதமாக பூஜைகள் நடந்தன. சிலர் தூபமேற்றினர். சிலர் தீபங்கள் ஏற்றினர். சிலர் பலவிதப் பழங்களையும், விதவிதமான தின்பண்டங்களையும் நைவேத்யம் செய்தனர். விதவிதமான அழகான நேர்த்தியான வஸ்தரங்களால் ப்ரபுவின் சர்வத்தைப் போர்த்தினர். சிலர் இனிப்புகளைத் தந்தனர். ப்ரபோ “இதை உண்ணுங்கள் இதை உண்ணுங்கள் என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு பக்தர்கள் “போக்” சமர்ப்பித்தனர். ப்ரபு ஒன்றையும் விடாமல் வாங்கி உண்டு அனைவரையும் ஆனந்தப் படுத்தினார்! அன்று பக்தர்கள் எவ்வளவு உணவு தந்தனர், ப்ரபு எவ்வளவு உண்டனர் என்பதற்கு அளவே இல்லை! ஸ்ரீவாஸ் பண்டிட கடைசியில் நறுமணம் மிகுந்த தாம்பூலத்தைத் தந்தார். அதையும் உண்டார் ப்ரபு! உடனே எல்லோரும் தாம்பூலம் தர ப்ரபு அவற்றையும் ஸ்பர்சம் செய்து தர பக்தர்கள் அதைப் ப்ரசாதமாக ஏற்றனர். என்ன திவ்ய காட்சி!

சிவந்த அதரங்களுடன் தன் ப்ரேம பூர்ண த்ருஷ்டியை அனைவர் மீதும் ப்ரபு செலுத்தினார். பிறகு அன்புடன் பேசலானார். அம்ருத வசனங்களாயிருந்தது அவை. அதிகாலையிலேயே வந்து சேர்ந்த பக்தர்கள் சாயங்காலம் ஆகியும் உலக ஸ்மரணையே இன்றி ப்ரபுவின் ப்ரேம பாசத்தால் கட்டுண்டு அதே அறையிலேயே அமர்ந்திருந்தனர். இரவு விளக்குகளை ஸ்ரீவாஸ் பண்டிதர் ஏற்றினார். ஆனால் ப்ரபுவின் ப்ரகாசத்துக்கு முன்பு அவை ஒளியிழந்து தோன்றின.

அங்கு கூடியிருந்த பக்தர்கள் தங்கள் தங்கள் இஷ்ட தெய்வத்தை ப்ரபுவின் தோற்றத்தில் கண்டனர். முதன் முதலில் ப்ரபு ஸ்ரீவாஸ் பண்டிதருக்கு க்ருபை செய்தார். “ஸ்ரீவாஸ் நீ என்னுடைய க்ருபைக்கு பாத்திரமானவன்!! உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? தேவானந்த் பண்டிதர் வீட்டில் பாகவத பாடம் கேட்கும் சமயம் நீ பாவ ஆவேசத்தில் மூர்ச்சித்து விழுந்ததும் அங்கிருந்த பண்டிதர்களோ அவரது சிஷ்யர்களோ புரிந்து கொள்ளவில்லை. நான்தான் அறிந்து கொண்டு உன் மூர்ச்சையைத் தெளிவித்தேன்” என்றார். தன்

வாழ்வில் நிகழ்ந்த ரஹஸ்ய நிகழ்ச்சியைப் ப்ரபு வர்ணிப்பதைக் கேட்டு ஸ்ரீவாஸ் பண்டிட் ஆச்சர்யமடைந்தார். ப்ரபு அதற்குள் “அத்வைதாச்சார்யரே! உங்களுக்கு ஒருநாள் பகவத் கீதையின் ஒரு ஸ்லோகத்துக்கு நானே ஒரு வ்யாக்யானம் தந்தேனே நினைவிருக்கிறதா?” என்றார். அத்வைதாசார்யர் திகைத்துப் போனார். இதற்குள் பக்தர்கள் ப்ரபுவுக்கு இரவு ஆரத்தி வெகு அமர்க்களமாகச் செய்தனர். சீமாதாவிடம் ஆர்த்தியைத் தந்து ஸ்ரீவாஸ் பண்டிதர் ப்ரபுவுக்குக் காட்டச் சொல்ல அவளும் தன் நடுங்கும் கரங்களால் ப்ரபுவுக்கு ஆரத்தி செய்தாள். அனேக வாத்யங்கள் முழுங்கின. சீமாதாவை பிறகு கவனமாக அவளது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். இனி அனைத்து பக்தர்களும் வரதானம் கேட்கும் சமயம் வந்தது. ப்ரபுவின் அந்தரங்க பக்தர்கள் அனைவரும் அங்கிருந்தாலும் அவரது ப்ரியத்துக்குப் பாத்திரமான ஸ்ரீதர் மாத்திரம் அங்கு இல்லை.

ப்ரபுவின் பால வீலைகளை வர்ணிக்கும் சமயம் நாம் ஸ்ரீதரைப் பற்றிப் படித்துள்ளோம். இவர் வாழைப்பூ, வாழைத்தண்டு, வாழைப் பட்டை இலை வ்யாபாரம் செய்யும் பரம பக்தர். இவரை மிகவும் சீண்டி சீண்டி ப்ரபு இவரிடம் பாதிவிலைக்கு வாழைத்தண்டு வாங்குவார். தனது சொல்ப வருமானத்தில் ஸ்ரீதர் கங்காபூஜை, தேவபூஜை செய்து மகிழ்வார். இரவு நேரங்களில் உரக்க நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்வார். பக்கத்துக் கடைக்காரர்கள் இவரை மிகவும் கடிந்து கொள்வார்கள். ப்ரபு இவரிடம் அன்பாக இருப்பார். ஸ்ரீதர் “இந்த கிழவனை யாரும் லக்ஷ்மியம் செய்ய மாட்டார்கள்” என்று கூறுவார். ப்ரபுவுக்கு இவரது அந்தரங்க சுத்தி தெரியுமாதலால் இவரிடம் ஸ்லேஷம் பாராட்டுவார். தனது பகவத் பாவ நிலையில் ப்ரபு திடீரன்று ஸ்ரீதரை ஸ்மரித்துக் கொண்டு அவரை அழைத்துவரப் பணித்தார். ஸ்ரீதரின் வீடு ஊர்க்கோடியில் இருந்தது. இரவு வேளை ஆதலால் “ஸ்ரீ க்ருஷ்ண கோவிந்த ஹரே முராரே ஹே நாத நாராயண வாஸாதேவ” என உரக்க சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார். கதவு தட்டும் ஓசை கேட்டதும் “யாரது” என வினவினார். பக்தர்கள் அவசரத்துடன் “கீக்கிரம் கதவைத்திற” என்றனர். கதவைத் திறந்ததும் பக்தர்களைக் கண்ட அவர்

வினயத்துடன் இரவு வேளையில் வந்த காரணத்தைக் கேட்டார்.

அவர்கள் “ப்ரபு உன்னை ஸ்மரித்துக் கொள்கிறார். கீக்கிரம் கிளம்பு” என்றனர். தீனமான தன்னையும் ப்ரபு ஸ்மரித்துக் கொள்கிறார் என்று கேட்டதும் அவன் “தடால்” என நினைவிழந்து கீழே விழுந்தான். “இதென்னடா! வம்பாயிற்றே” என பக்தர்கள் நினைத்து அந்த நிலையிலேயே அவனைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு ப்ரபுவிடம் வந்தனர். ப்ரபு தன்னை கோமளமான கரங்களினால் அவனை ஸ்பர்சித்தாரோ இல்லையோ அவனுக்கு சைதன்யம் வந்தது. ஸ்ரீதருக்கு நினைவு வந்தவுடன் ப்ரபு அவனிடம் “ஸ்ரீதரா! நீ எனது பகவத் ஸ்வரூபத்தைக் காண்! உன் மனது ஆசை இன்று பூர்ணமாயிற்று!” என்றார். ஸ்ரீதர் விக்கி விக்கி அழுதான். கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு “என்னைப் போன்ற தீனமான ★★★, லோகப்ரஷ்டனான அதம் புருஷன் ப்ரபுவை என்னதான் ஸ்துதி செய்ய முடியும்? ப்ரபு நான் அபராத! உங்களது மஹிமை தெரியாமல் ஸதா உங்களிடம் வியாபாரம் செய்யும் போது சண்டைபோடுவேன்! அடிக்கடி எனக்குப் புரிய வைத்தாலும் நான் மாயையில் சிக்கி உங்களது ரஹஸ்யத்தை தெரிந்து கொள்ளவில்லை. உங்களது யதார்த்த ரூபத்தை சாக்ஷாத்காரம் செய்து என் அஞ்ஞானம் நீங்கியது! என் அபராதங்களை மன்னித்தருஞ்கள்! என்றான்.”

ப்ரபு கத்கதமான குரலில் “ஸ்ரீதர்! உன்னிடம் நான் பரம ஸந்துஷ்டமாக உள்ளேன்! உன்னிஷ்டம் போல் வரம் கேள். நித்தி, சித்தி, தனம், பதவி எது வேண்டுமோ கேள்! ம் கேள்! என்றார். கைகூப்பிக் கொண்டு மறுபடி ஸ்ரீதர் தழுதழுத்த குரலில் “ப்ரபோ! உலகமே வெறுக்கும் பஞ்ஜையான என்னையும் க்ருபையுடன் கூப்பிட்டு அனுப்பி தேவதர்சனம் அளித்து க்ருதார்த்தனாக்கி உள்ளீர்கள்! இதைத் தவிர எனக்கு வேறென்ன வேண்டும்? நித்தி சித்திகளால் எனக்கு என்ன பயன்? அவைகளும் மாயைதானே!” என்றான். ப்ரபு பிடிவாதமாக “இல்லை! இல்லை! நீ ஏதாவது வரதானம் கேட்கத்தான் வேண்டும்! நித்தி சித்தி வேண்டாம் என்றால் உனக்குப் பிரியமானதைக் கேள்” என்றார்.

தீனமான ஸ்வரத்தில் ஸ்ரீதர் பேசலுற்றார் “ப்ரபு எனக்கு ஏதாவது தானம் தந்துதான் தீரவேண்டுமென்றால், எந்த ப்ராம்மண

குமாரன் ஸதா வாழைத் தண்டு வாங்கும் சமயம்
சண்டையிடுவானோ அவனது சுந்தர ரூபம் என் ஹ்ருதயத்தில்
எப்போதும் இருக்குமாறு செய்யுங்கள்” என்றார்.

ஸ்ரீதரின் இந்த வைராக்யத்தைக் கண்டு ப்ரசன்னமான ப்ரடி, அவனுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ண தர்சனத்தை அளித்தார். தனது இஷ்ட தெய்வமான முரளி மனோஹரனைக் கண்டு பேரானந்தம் அடைந்த ஸ்ரீதர் மூர்ச்சையடைய பக்தர்கள் அவனை அப்புறப்படுத்தினார். அடுத்தது முராரி குப்தாவின் முறை வந்தது.

தொடரும்

ப்ருந்தாவனமும் நந்தகுமாரனும்

அவனுக்கு கீர்த்தனம் செய்து ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவது பிடிக்காமல் போயிற்று. எனவே ஸ்ரீரளிக்விஹாரி கோவிலைச் சேர்ந்த ஒரு பணக்கார மாதுவின் வீட்டில் மாதம் ஐந்து ரூபாய்க்கு வேலைக்குச் சேர்ந்து உழைத்து வரும் வருமானத்தில் தன் கோபாலனைக் கொண்டாடி வந்தாள். வரவர அவனுக்கு பஜனை செய்வதில் இருந்த தீவிரம் பெருக ஆரம்பித்ததால் வேலை செய்வது முடியாமல் போய்விட்டது ஆச்சரமத்திலும் வசிக்க முடியவில்லை. பிறகு ரங்கஜீ மந்திரின் வெளிப் ப்ரகாரத்தில் ஒரு தனி அறையில் தனது கோபாலனுடன் குடிபெயர்ந்தாள். தனது கடைசி காலம் வரை இங்கேயே தான் வசித்தாள். எந்நேரமும் கோபாலனை வாத்ஸல்ய பாவத்தில் ஸேவை புரிந்து வந்தாள்.

தனது ஜீவனத்துக்காக யாரையும் யாசிக்கவில்லை. தனது ஸாதனையைப் பற்றி யாரிடமும் பேசமாட்டாள். தன்னால் முடிந்தவரை தன்னை மறைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தாள். யாரைக் கண்டாலும் ப்ரபுவின் தர்சனத்தையும், அகஷயமான ப்ருந்தாவனவாஸமும் தனக்குப் பிச்சையாகக் கேட்பாள். எப்படி மறைந்து வாழ்ந்தாலும் சில நல்ல உள்ளங்களுக்கு அவனது மகிழ்ச்சி புரிந்து அவனுக்கு ஏதாவது அன்புடன் தருவார்கள். அதை வைத்து அவள் கண்ணனுக்கு ஸேவை புரிந்து மகிழ்ந்தாள்.

சில சமயம் அவனது டாகுருக்கு ‘போக’ செய்விக்க அவளிடம் எதுவும் இராது. ஏதாவது இருந்தாலும் அதை யாராவது திருடிவிடுவார்கள். அப்போது அவள் “கோபாலா, நீயே உனக்கு

வேண்டியதை தேடிக் கொள்ளப்பா’ என்று கூறிவிடுவான். சில ஸமயம் தேவைக்கு அதிகமான பணம் கிடைத்தால் கோபாலன் கண்டு களிக்க “ராஸலீலை” அபிநய ஏற்பாடுகள் செய்வான். ஸந்த் ஸேவை செய்து மிச்சம் மீதியில்லாமல் பணத்தைச் செலவு செய்து விடுவான். கோபாலனும் தனது அன்னையான துர்க்மாவை நன்றாக கவனித்துக் கொள்வான். அவனுக்கு எது தேவையோ அல்லது துர்க்மாவுக்கு எது அவச்யம் தேவையோ அதை யாருக்காவது ப்ரேரணை செய்து வரவழைத்து விடுவான்.

ஒரு ஸமயம் துர்க்மாவின் தலையில் வெகு நாட்களாக எண்ணையே காணாததால் புண்கள் ஏற்பட்டிருந்தது. இதனால் அவனுக்கு தலைவலியும் ஏற்பட்டது. இதற்கு மல்லிகைப்பூத் தைலம் தடவினால் தான் தீரும். ஆனால், துர்க்கியிடம் எது தைலம் வாங்கப் பணம்? துர்க்மாவின் பக்தர் ஸ்ரீகிரிதாரிலால்ஜி என்பவர் அம்ருதஸரஸில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அப்போது ப்ருந்தாவன யாத்திரைக்குக் கிளம்பினார். தனது வேலையாளிடம் உடல் வலிக்குத் தடவும் கடுகு எண்ணையை வாங்கிவர அனுப்பினார். அவன் தெரியாமல் மல்லிகைப்பூத் தைலத்தை வாங்கி வர அவரும் கிளம்பும் அவசரத்தில் அதைப் பார்க்காமல் தனது மூட்டைகளுடன் எடுத்து வந்தார். பிறகு அவர் இதைக் கவனித்ததும், “சரி இதை துர்க்மாவுக்குத் தரலாம்” என்று நினைத்து ப்ருந்தாவனத்தை அடைந்ததும் நேரே துர்க்மாவை சந்தித்து ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து அதை அவளிடம் சமர்ப்பித்தார். துர்க்மா, “கிரிதரா! தைலம் வாங்கி வந்தாயா! அதை நீயே என் தலையில் தேய்த்துவிடு” என்றாள். கிரிதர்லால் தானே மல்லிகைப்பூத் தைலத்தை அவளது தலையில் தேய்த்தார். அவர் ஆச்சர்யப்படும் விதமாக ஒரு பாட்டில் தைலத்தையும் அவளது தலை உறிஞ்சிக் கொண்டது.

துர்க்மாவும் கோபாலனும் பரஸ்பரம் ப்ரேமையில் மூழ்கித் தினைத்தனர். வாத்ஸல்யமே உருவான துர்க்மாவுக்கு விச்வம் முழுவதும் கோபாலனின் சின்னஞ்சிறிய கோமள சரணங்கள்தான். கோபாலனைத் தவிர வேறொன்றும் அறியாதவளாக இருந்தாள்.

வயது மிக ஆனதும் தள்ளாமை சேர்ந்ததால் கோபாலனுக்கு ஸேவை செய்ய துர்க்மாவால் முடியவில்லை. ஒருநாள், ‘கோபாலா

என்னால் இனி உனக்குத் தொண்டு செய்ய இயலாது. நீ எனக்கு ஸேவை செய்யடா! என்று கூறிவிட்டாள். பிறகென்ன! கோபாலனுக்கு ஒரே குஷிதான். தூர்க்மா அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு அமர்ந்திருப்பாள். இவன் ஓடியாடி அறையைப் பெருக்கி துப்புரவாக்கி வைப்பான். தூர்க்மாவின் பக்கையான உஷாஜியின் அன்னை ஸ்ரீமதி ச்யாமாதேவி ஒருநாள் தூர்க்மாவை தர்சனம் செய்ய வந்தாள். அவள் கேட்டாள், “அம்மா உங்கள் அறை எப்படி இவ்வளவு அழகாக சுத்தமாக இருக்கிறது. முன்பெல்லாம் இப்படி இருக்காதே” என்றாள். அதற்கு தூர்க்மா, “கோபாலன் தான் என்னை இப்படிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். எனக்கு அவனை விட்டால் யாரிருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

கோபாலன் அன்னையை அடிக்கடி வம்புக்கும் இழுப்பான் அவனுக்கு அதில் அலாதிப் பிரியம். தூர்கீ தன் உணவுக்காக யாரையும் யாசிக்காமல் வாழ்ந்தாள் அல்லவா? ஒரு நாள் அவள் “கோபாலா உனக்கு போக் தர என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. நீ யாராவது கோபியின் வீட்டில் போய் சாப்பிட்டு வா” என்றாள். கோபாலனும் அன்று யாரோ ஒரு கோபிகையின் வீட்டை தன்யமாக்கி உணவருந்திவிட்டு வந்து வீடு திரும்பினான். வாயிலில் நெடுநேரம் நின்றான். தூர்க்மா உள்ளேயே அமர்ந்து அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தாள். இதற்குள் ரங்கஜி மந்திரின் மஹந்துடைய பத்னி அங்கு வந்தாள். அறைக் கதவு தாளிட்டிருப்பதையும் கோபாலன் வெளியே தொட்டிலில் உறங்குவதையும் கண்ட அவள், கதவைத் தட்டின உடனேயே கதவு திறக்க உள்ளே அன்னை அழுது கொண்டே த்யானத்தில் இருப்பதைக் கண்டு அவள் “அம்மா ஏன் கோபாலனை வெளியே அமர்த்தி விட்டார்கள்” என்று வினவினாள்.

“என்ன? அவன் வந்துவிட்டானா? என்று பரபரப்பாக கூவிக் கொண்டு அறைக்கு வெளியே ஓடிச் சென்று தொட்டிலில் கிடந்த கோபாலனை வாரி எடுத்து நெஞ்சில் அணைத்துக் கொண்டாள். கோபாலனும் அன்னையும் பரஸ்பரம் ப்ரேம ஆலிங்கனத்தில் மகிழ்ந்து அநிர்வசனீயமான நிலையை அடைந்தனர். இப்படி ஆனந்திக்க வேண்டும் என்றுதானோ கோபாலன் சாப்பிட்டுவிட்டு

1. இந்த லோகம் ஸத்யத்தினாலே உண்டாகி அதனாலேயே நிலை பெற்றிருப்பதனாலும் நான் ஸத்யத்திலிருந்து ஒருக்காலும் விலகமாட்டேன்.
2. எவனாருவன் பரஸ்தர் கமனம் செய்து பாபத்தை அடைகிறானோ அந்தப் பாபத்தை அடைவேன்.
3. எவனாருவன் உண்ணும்போது பாகபேதம் செய்து உண்ணுகிறானோ அந்தப் பாபத்தை அடைவேன்.
4. எவனாருவன் பூமிதானம் செய்து அதைத் திரும்பப் பெறுகிறானோ அந்தப் பாபத்தை அடையக்கடவேன்.
5. எவனாருவன் ஒரு ஸ்தரீயை மனம் செய்துகொண்டு பின்பு அவனை நிற்கத்தியாய் விட்டு, தான் மறுமனம் செய்து கொள்கிறானோ அவன் அடையும் பாபத்தை அடைவேன்.
6. எவனாருவன் அமாவாஸ்யை ப்ரராத்தம் செய்து ஸ்தரீ கமனம் செய்கிறானோ அந்தப் பாபத்தையும் அடைவேன்.
7. எவனாருவன் உண்டவனுக்கே இரண்டகம் பண்ணுகிறானோ அவன் அடையும் பாபத்தை அடைவேன்.
8. எவனாருவன் கன்யை தானம் செய்து கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லி வார்த்தை தவறுகிறானோ அவன் அடையும் பாபத்தை அடைவேன்.
9. எவனாருவன் ஷஷ்டி, அஷ்டமி, அமாவாஸ்யை, சதுர்த்தி தினங்களில் ஸ்நானம் செய்யாமல் உணவை உண்கிறானோ அவன் அடையும் பாபத்தை அடைவேன்.
10. எவனாருவன் தனது நன்பனுடைய மனவியை வசீகரிக்கிறானோ அவன் அடையும் பாபத்தை அடையக்கடவேன்.
11. எவனாருவன் குரு பத்தினி, ராஜா பத்தினி இவர்களை காம வசப்படுத்துகிறானோ அவன் அடையும் பாபத்தை அடைவேன்.
12. எவனாருவன் தாஹுத்தினால் தவிக்கிற பசுக்களுக்கு தண்ணீர் கொடுக்கவில்லையோ அவன் அடையும் பாபத்தை அடைவேன்.
13. எவனாருவன் ப்ரஹமவித்யை, மதுபானம், ஸ்வர்ணத்தை திருடுவது செய்து எந்த பாபத்தை அடைகின்றானோ அவன் அடையும் பாபத்தை அடையக் கடவேன்.
14. எவனாருவன் பூர்வாஸூ தேவனை ஆராதனம் பண்ணாமல் இதர தேவதைகளை உபாஸித்து தூர்க்கதியை அடைகிறானோ அந்தக் கதியை அடையக் கடவேன்.
15. எவனாருவன் பூர்மந் நாராயணனை மற்ற தேவர்களோடு ஸமமாக எண்ணி ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கிறானோ நானும் அப்படியே ஆகக் கடவேன்.

-
- தன்னைவிட குணத்திலும் சம்பத்திலும் சிறந்தவரை கண்டால், அதைப் பார்த்து சந்தோஷம் அடையவேண்டுமே தவிர, அஸுயை அடையலாகாது.
 - தன்னைவிட குணம் குறைந்தவனைக் கண்டால் அவனிடம் கருணை காட்டவேண்டும்.
 - தனக்கு சமனாமாக இருப்பவனைக் கண்டால், அவனிடம் ஸ்நேகம் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.
 - இவ்விதம் இருப்பவன் எந்த சமயத்திலும் தடங்களை பாதிக்கப்படுமாட்டான்.

(பாகவதம் - 4-8-34)

ஒரு ஸமயம் ஒரு இளைஞர் ஒருவர் ஸ்ரீ மஹாபெரியவானை தரிசிக்கச் சென்றிருந்தார். அவர், வேதம் நன்கு கற்ற, ஸாஸ்த்ரோக்தமாக வாழ்ந்த ஒரு பெரியவரைக் குறிப்பிட்டு அவருடைய பேரன் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். அந்த இளைஞரோ பரம லெளகீராக இருந்தார். தூராச்சாரம் உடையவராகவும் இருந்தார். அந்த இளைஞர் பன்முறை தன்னைப் பற்றி, தனது வம்சத்தை சொல்லி, விண்ணப்பித்தும், ஸ்ரீ மஹாபெரியவான் சிறிதும் அவரை ஸ்த்ரீயம் செய்யவில்லை. அந்த இளைஞர் விடாமல் சொல்லவே, ஸ்ரீ மஹாபெரியவான் அவரைப் பார்த்து, “பகவான், முன்பு ஒரு காலத்தில் வராஹ அவதாரம் எடுத்தார் என்பதால், இப்பொழுதிருக்கும் பன்றிகளுக்கு என்ன கெளரவும் கொடுக்க முடியுமா? ஸாஸ்த்ரோக்தமான பெரியவர்களின் பரம்பரையில் வந்திருந்தோமானால், பெரியோர்களின்படி வாழ்ந்தால்தான், அந்த கெளரவத்தை நாம் பெற முடியும். இல்லாமிடில், வீணே’ என்று பதிலுரைத்தார். ஸ்ரீ மஹாபெரியவானின் இத்தகைய பதிலைக் கேட்டதும், அந்த இளைஞர் வாய்டைத்துப் பேரனார்.